

Kapitel 1

Jeg vågner præcis samme tidspunkt som i går, og når lige akkurat at se det grønne tal i timerens display tælle ned fra ti. Da den rammer nul, afgiver maskinen et enkelt, øredøvende hyl. De ifølge protokollen to timers søvn er ovre, og jeg rejser mig fra min briks.

Tallet i displayet skifter til rødt og begynder nu at tælle ned fra ti minutter.

Jeg går min bærbare computer i møde, og kan konstatere at autoworkeren har lavet tolv sider på min rapport, mens jeg sov. Jeg slår funktionen fra, som det er foreskrevet i protokollen; det er kun meningen, at computeren skal arbejde for os, når vi sover, for selvom den gennem mange år har analyseret mit arbejde og har opbygget en kompliceret matrix over min hjerne, kan den ikke blive klogere på egen hånd. Mit eget arbejde skal forbedre sig, før autoworkeren kan forbedre sig.

Jeg kobler mig til sonden med morgenmad og lader de nærende substanser slippe ind i mit system. Proteiner, fiber, A, B, C og D-vitamin, calcium og jern; alt sammen i én herlig, gråbrun grød.

Et hurtigt blik på timeren. Fem minutter til jeg skal være ude af døren nu.

Den sidste rest af min flydende morgenmad hoster sig igennem plasticslangen, og jeg føler mig nogenlunde restitueret, ikke mæt, for jeg kan ikke erindre at have været sulten.

Jeg kobler mig hurtigt fra igen, og den lille, praktiske ventil over min hofte afgiver en tilfreds, bøvsende lyd.

Timerens sidste tres sekunder bliver ledsaget af en hektisk alarmlyd, nu er der ingen tid at spille. Jeg holder hovedet koldt og pakker min computer ned i tasken med rolige, indøvede bevægelser.

Der er par sekunder tilbage, da jeg åbner min hoveddør og træder direkte ind i elevatoren.

Jeg bliver mødt af andre fra min bygning, som også er mine kollegaer. Ligesom jeg, er de stadig iført deres pyjamas og bærer hver en skuldertaske med deres computer i.

Elevatoren stopper på hver etage og samler endnu en kontormand i pyjamas op.

Til sidst når vi bund-etagen, og vi træder ud på den underjordiske metros perron. Toget holder der allerede, og et sted højt oppe i loftet fortæller et rødt tal i et display os, at vi har ti sekunder til at få mast os ind.

Inde i toget begynder folk hurtigt at tale om arbejde. Casey fra min afdeling fortæller passioneret om sin nyeste rapport. Ferris nikker anerkendende, da Casey afslører, at han har holdt sig vågen de sidste to nætter for at arbejde på den.

Jeg tænker på Caseys autoworker, og hvor god den må være, når han endelig slår den til.

Toget stopper snart, og vi myldrer ud på perronen. Det kæmpe optog af pyjamasklædte mænd og kvinder bevæger sig mod Medcoms underjordiske indgang.

Da vi går igennem den gigantiske, sorte port og fortsætter op ad trapperne, prøver jeg at erindre, hvornår jeg sidst bevægede mig under åben himmel. Min hjerne kommer ikke op med noget svar, og jeg glemmer det hurtigt igen.

Porten lukker bag os, og vi træder ind i badehallerne. Mænd og kvinder smider ugenert deres tøj og træder ind under de store brusere. Bugtende landskaber af bryster og baller kunne ligeså godt være gold ødemark. Svulmelegemer holder sig i ro, og der er ingen længselsfulde blikke at spore. Kønnene er udviskede, vi er kun arbejdere.

Sex uden henblik på forplantning er fortid. Medcoms forskere har gjort det overflødig, og den daglige pillecocktail holder vores sexlyst nede. Jeg kan ikke huske, om det er den røde eller den lilla pille, der gør det, men ærlig talt tvivler jeg på, at der alligevel ville være noget, der fungerede dernede, med alle de andre piller de får os til at æde.

Ferris giver min skulder et klap og hvisker: ”Lad være med at kigge på *den* ...”

Jeg løfter blikket og ser ham se næsten stolt ud. Han føler sig som årets kollega og forventer nogen taknemmelighed fra mig. Jeg giver ham et nik og sørger for at holde mit blik højt.

Vi bliver lufttørret under kæmpe blæsere, glider i vores blå uniformer og sætter i samlet flok mod ”apoteket”. Dørene går op af sig selv, og vi strømmer ind i det store, lyse rum, der emmer af steril intethed.

Væggene er opdelt i et alfabetiseret skuffedarium, og jeg finder hurtigt frem til ”J”, som er det første bogstav i mit navn. Jeg trækker min skuffe ud og finder dagens pilledosis, der er specielt afmålt til mit tilfælde.

Jeg får blodtrykspiller, piller til mit mavesår, gigtpiller til de forpinte led, lykkepiller, de obligatoriske piller, der kvæler mine seksuelle drifter og endelig nogle opkvikkende tableter, der skal kompensere for den manglende søvn.

Det er ikke til at sige, hvad fyren ved siden af får, men jeg ved, at visse er på antipsykotiske stoffer, og at dem, der tager en hård fysisk tjans, er på steroider og adfærdsændrende medicin, der dæmper de medfølgende aggressioner.

En elevator leder os op til vores respektive afdelinger. Ferris, Casey og Melinda står af på min etage. Vi udgør en lille tænketank, der skriver ekspert-rapporter for medicinalgiganten, Medcom.

Jeg er selv i gang med en rapport, der skal frikende det vækstfremmende stof, Triviol, for anklager om visse livsfarlige bivirkninger. Jeg ved, at min chef, Boones, der insisterer på at vi kalder ham

Herbert, ikke er tilfreds med mit arbejde. Jeg prøver tit at give autoworkeren skylden, men han minder mig om, at autoworkeren kun er lige så god eller dårlig som mig selv.

Mere end én gang har han givet mig Caseys rapporter med hjem til inspiration, og hvis ikke stofferne i min krop gjorde det umuligt for mig at blive vred, tror jeg faktisk, jeg ville blive det i den situation.

Der er noget ved Casey, som er meget svært ikke at hade. Hade er måske et for stærkt ord, og desuden en følelse min krop slet ikke er i stand til at frembringe, men der er noget ved hans liv, der provokerer mig. Måske er det hans kernesunde udseende. Hans røde kinder, hans manke af kraftigt, gyldenblond hår, eller også er det bare hans irriterende hagekløft, der får ham til at se så vigtig ud. Jeg ved godt, at det er irrationelt, at se sig sur på en hagekløft, men problemet er, at jeg skal se på den hver eneste dag. Når Casey taler til mig – hvilket han kun sjældent gør – kan jeg ikke lade være med at sænke blikket en anelse og iagttage *den*. Jeg betragter, hvordan den åbner og lukker sig som en lillebitte røv, når han taler. Jeg hører sjældent et kuk af, hvad han siger, men koncentrerer mig kun om at lære at elske *den*. Desværre har denne terapiform virket stikmodsat indtil videre.

Jeg har en vag erindring om glansbilleder; små samlemærker som oftest med afbildninger af kernesunde børn i deres stiveste puds. Det er præcis det, Casey minder mig om. Jeg ved ikke hvordan, han har båret sig ad med det, men på en eller anden vanvittig måde har han fået overbevist sin krop om, at det hæslige proteinsnask, den blå slange spytter ud, er varm, hjemmebagt æbletærte.

Der eksisterer en generel misforståelse her på kontoret, og det er, at jeg er misundelig på Casey. Det kunne ikke være længere fra sandheden. Jeg erkender, at hans autoworker højst sandsynligt er et bedre menneske end mig, men misundelig ligefrem?

Det kunne lige ligne Ferris at starte sådan nogle rygter. Ferris, der altid prøver at indynde sig og gøre sig interessant. Ferris, med sit kedelige udseende, han kunne gå i med væggen.

Det eneste tilnærmelsesvis interessante ved Ferris er hans hår. Kridthvidt og helt fladt, som om det er den eneste del af hans krop, der har fundet ud af, at han kun har fået to timers nattesøvn de sidste mange år. På trods af hans pligttopfyldende, føjelige natur, lyser hans hvide top op som et indestængt skrig om hjælp midt i alle de brune og blonde frisurer. Og jeg ved, at hans ufrivillige ”oprør” er en torn i øjet på Herbert og de andre chefer. Der kan ikke gå længe, før han bliver kaldt ind til samtale.

Sidste del af vores firkløver er Melinda. Hun er vist et par år yngre end mig, men virker om muligt endnu mere tungsindig. Det mærkeligste ved Melinda er, at hun ser allermest sørgelig ud, når hun smiler. Det er en pine at overvære, og man får næsten lyst til at hoppe ud foran et tog. Det starter som sådan en lille, nervøs dirren ved den ene mundvig og trækker så op mod øjet, og får huden til at

krølle gyseligt sammen som pergamentpapir.

Jeg gør mig virkelig umage for ikke at sige noget, der kunne opfattes som morsomt, når Melinda er i nærheden. Alt for at undgå hendes dræbersmil.

Man kan nu alligevel ikke lade være med at have lidt ondt af Melinda. Hun er ikke den snaksalige type, og jeg kender hende ikke særligt godt, men hendes blik siger det hele. Der er en barsk erkendelse i hendes øjne, der ligesom siger: *Er det her virkelig det hele? Er det alt, hvad livet har at byde mig?*

Jeg kommer pludselig i tanke om, at Herbert har kaldt mig ind til samtale i dag, og jeg tror godt jeg ved hvorfor. Jeg har på det seneste udvist adfærd, der ligger uden for normalen.

Ferris stak sig på sin brevåbner i går og sagde selvfølgelig ikke et pip. Han hverken bandede, svovlede eller ømmede sig, præcis som det står foreskrevet i protokollen. Han kiggede fjernt og uforstående på den røde strøm, der løb ned ad hans hånd. Blodpletter ramte den hvide forside på en rapport, han havde liggende på sit bord.

Casey og Melinda opdagede det begge, men vendte hurtigt ansigtet igen. Ferris stod et øjeblik uden at gøre noget, men satte sig så endelig ned og tørrede det værste blod af med den allerede ødelagte forside fra rapporten. Han smed den i papirkurven og forlod så kort kontoret.

Casey og Melinda arbejdede videre, men jeg kunne ikke lade være med at stirre på papirkurven. Jeg rejste mig forsigtigt, bøjede mig ned og samlede papiret op.

Casey rømmede sig højt, og jeg kiggede forskrækket over på ham. Hans nakke stirrede bebrejdende på mig, men det lod mig ikke stoppe. Mine fingre rystede en anelse, men det lykkedes mig at få foldet papiret ud.

Den røde farve var som noget ude af denne verden, og jeg følte mig pludselig febevild. Jeg kunne mærke mit blod klø under huden, og en ukendt, brusende fornemmelse nåede mellemgulvet og truede med at rykke længere ned.

Pludselig lød der tre høje bank, og jeg så Herbert med løftet pegefinger inde bag sin glasskærm. Han trykkede på knappen til samtaleanlægget og sagde: ”Jeg vil gerne se dig herinde i morgen tidlig.”

Total stilhed igen. Casey og Melinda arbejdede videre, som om intet var hændt.

Jeg ved, at de fleste af mine kolleger ikke har det på samme måde som mig. Når de lukker deres øjne drømmer de om samlebånd med små pillepakker og vækst på det globale marked, for det er alt, hvad de kender til.

Jeg ved ikke hvorfor, men i mine drømme er der blod. Brusende, ukontrollerede floder, der raser

igennem gaderne. De bobler og syder af liv. Som i et obskurt renæssancemaleri løber nøgne mennesker rundt i gaderne, og på hvert hjørne er der kæmpemæssige orgier, hvor hundredvis af dem er i gang med de mest ubeskriveligt dyriske akter. Deres ansigtstræk er vanvittige, fortrukne, og de skriger lystigt i kor.

Jeg vågner, og billederne falmer hurtigt. Jeg prøver at fokusere på mine rapporter og på at forbedre min autoworker, men fra jeg slår øjnene op, er der ikke et sekund, hvor jeg ikke længes tilbage til mine drømmes oprørte gader.

Kapitel 2

Få dig et job i Medcom, sagde de. Medcom har stort set udryddet ledigheden ... Det er bare om at springe på den båd ...

Jeg spekulerer nogle gange på, hvordan Medcom voksede sig til det monster de er i dag. Jeg kan stadig huske, da de lå i periferien og tålmodigt opkøbte mindre, konkurrerende medicinalfirmaer. Der var gode penge i stamcelleregistre, og regeringen begyndte at ynde landets nye væksthjælper. Aktier skiftede hænder nærmest over en nat, og snart var der ingen grænser for, hvordan de mest elementære punkter i vores forfatning kunne bøjes. Sundhedsministeriet kom pludselig med rabiante forslag om tvungen medicinering, og det var i disse år, at begrebet ”forlængelse af den menneskelige ydeevne” blev introduceret.

Samtidig blev vi slået i nakken med et flag, mens en stolt røst buldrede løs: ”VI MÅ ALLE GIVE ET NAP FOR AT FÅ HJULENE TIL AT KØRE RUNDT! DET ER NU, VI MÅ STÅ SAMMEN! ... GIVE DEN EN SKALLE!”

Folk købte hele solidaritetskampagnen og slugte lydigt deres medicin.

Medcom har sine egne folk i parlamentet nu, og grænserne for tvangsmedicinering bliver rykket dag for dag. Deres læger udskriver gladelig mere medicin til os, og det synes at være deres svar på enhver henvendelse.

Vi får hele tiden at vide, at vi har nået nye omsætningsrekorder, men vi ser aldrig nogen af pengene. Min løncheck udgør et negativt beløb, når udgifterne til medicinering, leje til Medcom Estate og den udvidede forsikringspakke er betalt.

Medcom tilbyder alle deres ansatte en topmoderne lejlighed indenfor metroområdet. Det er småt men godt – siger de – og alle boligerne er tilsluttet fødevareministeriets siloer; det er dem, der pumper proteinsnasket ud gennem vidtrækkende, underjordiske rørledninger. Det er ligesom et slags kloaksystem, men med mad.

Bolig, forsikring og tilskud til medicinering bliver fremlagt som goder eller enestående tilbud til Medcom ansatte, men jeg er af bitter erfaring blevet klogere.

Jeg sendte for nogle år siden et krav til Medcom SAFE, som er Medcoms forsikringselskab.

Den fulde pakke – som er obligatorisk for én i min stilling – omfatter: indbo-, hus-, ulykkes- og sundhedsforsikring, så jeg følte mig rimelig fortrøstningsfuld.

Der var endnu engang gået betændelse i mit siddesår, og den salve, jeg havde fået af Dr. Hausmann, hjalp ikke. Huden var begyndt at blive mørk udenom såret, og det lugtede ganske forfærdeligt.

Syv smertefulde uger efter jeg sendte kravet, modtog jeg følgende skrivelse:

Kære Hr.

Vi må desværre meddele dem, at deres krav om behandling af siddesår falder ind under forsikringens undtagelser, under afsnittet: selvforskyldte skader. Medcom instruerer alle sine medarbejdere i at sidde ret op ved deres arbejdsstation og kombinere stående og siddende arbejde.

Producenten af vore kontorstole forsikrer os, at alle enhederne er ergonomisk korrekte og har adskillige internationale stempler for udmærkelse.

Med Venlig Hilsen

Medcom SAFE

- Vi passer på *dig*

Selv da jeg sad med brevet i hånden, kunne jeg lugte mit ben – den sødlige, rådne lugt af døende væv – og jeg citerede Medcoms slogan for mig selv: Medcom – Vi passer på *dig*.

Smerterne forsvandt med tiden, men min venstre balle og det meste af underlåret blev helt følelsesløst.

Det er ikke fordi jeg vil virke utaknemmelig, men jeg kan ikke lade være med at vente på den dag, hvor vi får lidt igen. Måske bare en enkelt fridag eller en besked om at det er okay at sænke tempoet en anelse. Tid til at hvile lidt på laurbærrene efter årtier med buldrende vækst. Nogen gange tvivler jeg dog på, at den når at komme i min levetid ...

Der er nu et lille minut til jeg skal være inde på Herberts kontor, og jeg rejser mig fra min stol. Jeg kan se frem til én af hans små peptalks, hvor han ifølge protokol hverken truer mig eller på nogen måde adresserer det egentlige problem, for at gøre det ville være det samme som at indrømme, at der er et problem. Med målet om en nær hundrede procents beskæftigelse i baghovedet nytter det ikke at stille spørgsmålstejn ved min ansættelse i Medcom.

Det føles som om, jeg kun lige har blinket med øjnene en enkelt gang, og jeg er ude af Herberts

kontor igen. Det var selvfølgelig bare mere af det samme og så den uundgåelige afslutningsreplik: ”Jeg synes, du skal tilbringe noget mere tid sammen med Lecia.”

Lecia er vores firmapsykolog. Hun er en computer, og ligesom autoworkeren er hun en afspejling af vores eget sind. Da jeg blev ansat i Medcom, fik de mig til at svare på tusindvis af spørgsmål, og mine svar blev kodet ind i hende. Hun er samtidig det tætteste på en kvinde i mit liv, hvilket vel egentlig er ret patetisk.

Jeg tager elevatoren et par etager ned og tænker på én af Herberts yndlingsfloskler: ”*Hvis Lecia ikke forstår dig, forstår du ikke dig selv.*” Han har nok ret.

Elevatordøren åbner, og jeg går lige frem. Da jeg er nået et par skridt ind i det lille, lavloftede rum, tænder lyset, og Lecia åbenbarer sig for mig. Jeg sætter mig foran hende og kobler pulsmåleren til min venstre arm. Da jeg løfter ledningen, opdager jeg at der er et perfekt aftryk af den i støvet. Er jeg virkelig den eneste, der kommer hened?

Jeg lægger min højre hånd, i dét nogle af mine kolleger spøgefuldt kalder ”vampyren”. Det er en simpel, håndformet forsænkning i bordpladen, der har to primære opgaver: 1. At identificere mig på mit fingeraftryk. 2. At analysere indholdet af mit blod, hvorfor den har fået øgenavnet: ”vampyren”.

Et svagt, grønt lys flimrer frem og tilbage under min hånd, mens Lecia prøver at bestemme, hvem jeg er. Til sidst beslutter hun sig, og en ensom prompt dukker op på en ellers sort skærm. Hun lever.

Hun byder mig velkommen ved at føre et væld af mikroskopiske sensorer ind gennem porerne i mine fingerspidser. De spræller lystigt rundt i mit blod og sender informationer tilbage til hende.

”Hvorfor denne fascination af blod?” spørger hun mig lige på og hårdt.

Jeg kan ikke finde noget svar og stirrer blankt ind i den sorte skærm. Navne på direktiver begynder at løbe nedover skærmen i grønt, og et grumset billede dukker op. Jeg genkender ansigtet, men kan ikke lige placere det med det samme.

”Din far var et selvmord,” siger hun tørt.

”Min far var et menneske,” svarer jeg og bliver overrasket over min egen stemme. Den er vag og raspet. Jeg rømmer mig.

”Selvfølgelig,” svarer Lecia prompte. ”Hvad mener du? Er du sarkastisk?”

”Jeg tror ikke, jeg kan det her i dag,” siger jeg og rykker mig utålmodigt rundt i sædet. ”Mine rapporter de ...”

”... Laver ikke sig selv,” svarer hun. Jeg gyser, fordi hun gør min sætning færdig, og jeg løfter min hånd fra vampyren. De små sensorer trækker sig tilbage, og jeg kigger på hånden. Ikke et mærke, intet bevis på deres indtrængen.

Lecia udskriver en lille strimmel med en lyn-diagnose samt forslag til medicinering.

Diagnose:

Emnet udviser stadig en unaturlig fascination af blod som følge af en traumatisk barndomsoplevelse.

Emnet virker uvillig til dialog og bruger sarkasme for at undvige at tale om sin fortid.

Sessionen blev på emnets anledning afbrudt et minut og 12 sekunder efter start, og jeg håber på snarlig genoptagelse.

Medicinering:

Jeg foreslår at øge den daglige mængde af Rigonol til 800 mg og genoptage behandling med Preprenol sideløbende med terapien.

Det er meningen, at jeg skal aflevere bonen til min læge, Dr. Hausmann. Min EKG og analysen af mit blodindhold bliver automatisk sendt til ham. Jeg kan se, at de har tænkt sig at give mig Preprenol igen. Et stof, der hæmmer stresshormoner forbundet med genkaldelse af traumatiske oplevelser lagret i langtidshukommelsen. Jeg tror dog ikke, at det er nødvendigt. Jeg kan knap nok huske hvad der skete. Det eneste jeg kan huske er en masse ... blod.

Jeg forlader Lecia, og lyset slukker efter mig.

Kapitel 3

Triviol er et stof, de først og fremmest giver til fyrene på lageret. Det er et kunstigt hormon, der får muskelmassen til at vokse og skal tages sammen med adskillige andre præparater for at opnå et gnidningsløst resultat. Som alle steroider har det den uheldige bivirkning, at det kan medføre raseri og voldelig adfærd, så hjernens centre for aggression skal samtidig undertrykkes med anden medicin.

Brugerne af Triviol har været under observation i længere tid, da stoffet er mistænkt for at kunne give voldsomme spasmer i hjerteklapperne. Flere Triviol-brugere har uafhængigt af hinanden henvendt sig til deres respektive afdelingsledere og rapporteret om hjerteflimmer, pludseligt åndenød og lignende.

Medcom opfordrer altid til, at deres medarbejdere rapporterer eventuelle bivirkninger eller bare det mindste ubehag i forbindelse med recepterne, men som oftest – og ganske paradoksalt – reagerer de ved prompte at sætte en hel stab af agenter på sagen, for at frikende det omdiskuterede stof.

Min case er en fyr ved navn, Westh. Han er femogtyve og har arbejdet i pakkeriet i cirka fire år. Min opgave består i at føre en række interviews med ham, og sammenlagt med lægens udsagn give en ”objektiv” vurdering af hans sag. Denne proces udmunder sig kun i et mindre bilag til min evighedsrapport, der hovedsageligt går i detaljer omkring de kemiske og juridiske aspekter. Men indtil videre dikterer loven, at de undersøgende rapporter skal indeholde mindst tre cases.

Caseopgaverne er som regel interessant arbejde, for man får lov at tale med et menneske på en anden måde end normalt. Den gængse omgangstone på Medcom er meget formel og forbeholdt almindelige forespørgsler såsom: *Jeg er løbet tør for kopipapir, vil du række mig en stak?*, vidensspørgsmål: *kan du huske retspraksis for den og den sag?*, eller vigtige beskeder: *Mødet er rykket til klokken halv elleve, husk det nu!*

Med caseopgaverne er det anderledes, der får man lov at tale under fire øjne, og selv om alt bliver båndet, er der en form for sjælden intimitet. Det bliver forstærket af, at personen foran dig er syg, måske endda døende, og samtalen berører næsten noget vigtigt, noget der i et kort øjeblik overgår papirclips, kopipapir og almen retspraksis.

Døden er ikke noget man rigtig snakker om mere, jeg ved ikke, om man nogensinde har gjort det, men Medcoms syn på døden er i hvert fald, at det er en personlig ting, noget der hører privatsfæren til. Døden er en ukonstruktiv størrelse og er pokkers svær at tjene penge på – deres mest ambitiøse initiativ er nok deres linje af uforgængelige, titaniumlegerede kister – og bare at spille tid på at tale

om den, ville gøre den endnu mere kostbar. På papiret er vi udødelige, og det er utænkeligt, at de ville give os lov til at dø. Jeg får næsten hovedpine af at tænke på alle de formularer, der skulle udfyldes først.

Alligevel føles det som et balancestykke, når jeg taler med mine cases. Jeg ser mig selv gå på en line over en bundløs afgrund, og af en eller anden grund har jeg lyst til at træde ved siden af med vilje. Hvirvle grinende ned gennem mørket i frit fald, velvidende at der ikke er noget sikkerhedsnet.

Jeg tager elevatoren ned for at mødes med Westh. Lageret er helt nede i bunden af Medcom-bygningen, og jeg holder til næsten øverst. Huset er inddelt sådan, at de mest konkrete funktioner såsom produktion og distribution ligger nederst, og jo længere man så kommer op, jo mere flyvsk bliver det. Det eneste, der ligger højere end min afdeling, er advokaterne, der sidder parat til at appellere en eventuel negativ domsafsigelse eller fare i flæsket på enhver, der måtte anfægte Medcoms monopoler. De har indtil videre måttet vente forgæves, men bruger al deres tid på at terpe tykke lovsamlinger. Der er i øvrigt ingen, der nogensinde har set advokaterne i fællesbadet, så logikken siger, at de nok ikke er mennesker.

Gennem elevatorens glasfront ser jeg etage på etage suse forbi mig. Computere og mennesker, der gør deres bedste for at følge med. Alt er kaos for tiden på grund af det forestående valg og ”Projekt Livline”.

Med flere Medcom-spidsere opstillet til valget er det helt essentielt med et goodwill-projekt, og de har virkelig smurt tykt på denne gang med plakater, badges, tv-spots, landsdækkende indsamlinger og sågar en støttesang. Det handler om Afrika og aids naturligvis. Projekt Livline går på overfladen ud på at få åbnet så mange klinikker i Afrika som muligt. Medcom ved naturligvis godt, at det er en dårlig forretning at investere i døde mennesker; for det er præcis, hvad mennesker med hiv er i deres øjne; døde. De repræsenterer ikke en vedvarende eller stabil arbejdskraft, og en egentlig behandling af dem er i sig selv uinteressant. Medicinen kan måske give de hiv-smittede tyve gode år, men det er ikke nok for Medcom.

Af de otteoghalvfems ”klinikker” Medcom bryster sig af at have åbnet i Afrika, er der i realiteten kun to, der fabrikere og distribuerer aids-medicin. Dette er ikke engang nogen hemmelighed, men helt offentligt tilgængeligt, og alligevel slipper de af sted med at sige noget andet. De resterende seksoghalvfems afdelinger er fabrikker, der fremstiller Medcoms normale produktlinje.

Folk på vores side af kloden vil grundlæggende gerne lyves for; vi køber vores samvittighed ren, så vi kan holde ud at kigge på den lille, udhungrede dreng, der kigger bedende på os fra vores fjernsynsskærm, men egentlig er vi pisseligeglade med, hvor pengene ender; ligeså snart

transaktionen er fuldført, er det er ikke vores problem mere.

Sygdom, hungersnød og anden menneskelig tragedie er blevet en salgsvare, men der er ikke nogen, der virkelig gider hjælpe *de* mennesker. De er mærkede, døde.

For virkelig at forstå Medcom, skal man sande, at de ikke sælger egentlige produkter eller ydelser, de sælger luft. I bedste fald sælger de dårlige produkter dyrt, for det er ikke produkterne, det handler om mere, det er maskinen.

Deres eneste egentlige mål er at få ansat så mange som muligt, for det er på deres egen ansatte at indtjeningen ligger; gennem forsikringer og medicinudgifter. De har konstrueret den perfekte evighedsmaskine, de skal bare presse lidt mere på år for år, sætte bundlinjen højere og højere. Det er lige meget om målet er realistisk; det er afskrivningen på de menneskelige ressourcer, der betyder noget for medicinsalget.

Jeg har af omveje hørt om en Medcom fabrik, der udelukkende pakker og sender kasser med luft – altså tomme kasser – frem og tilbage indenlands og udenlands. Først skal papkasserne fremstilles, så skal de lukkes, mærkes op og sendes. Når de så kommer tilbage igen, skal de igennem en speciel afdeling for returpost, hvor en hel stab er ansat til at udfylde alle de rigtige formularer. Eftersigende skulle der være over trehundrede mennesker ansat på fabrikken, der årligt melder om nye omsætningsrekorder. Jeg ved ikke, om det er en vandrehistorie, men det ville passe helt fint ind i Medcom-tankegangen.

Jeg hører pludselig Ferris' stemme inde i mit hoved. *Har du set de nye arbejdskvoter?* Der var nogen frygt at spore i hans stemme, hvis jeg ikke tager helt fejl, og hans øjne virrede vist også en anelse. Vores samtaler kommer altid til at handle om arbejdskvoterne. Dybt inde i os skriger vores celler på mere medicin, når vi hører om den nye bundlinje; det der forventes af os. Vores blod armerer sig, og mavesåret begynder at ulme. Hvorfor mon det er, at vi går og minder hinanden om de arbejdskvoter hele tiden?

Casey er den eneste, der tager imod de nye kvoter med åbne arme. Han har ikke noget at være bange for, han ligger allerede over alle de kvoter, de kan diske op med de næste tyve år.

Elevatoren når endelig stueetagen, og jeg træder ud i den funklende entre. Lys, rigtigt lys, slipper ind gennem store glasdøre. Der er som sådan ikke noget, der forhindrer mig i at gå udenfor og trække lidt frisk luft. Ingen vagter, ingen stødhegn, kun normerne, der ville dømme mig sindssyg på stedet.

Jeg går med raske skridt videre gennem entreen og kan ikke lade være med at skæve lidt til en storskærm, der viser en hed politisk duel. Der bliver stadig lavet masser af tv, der er bare ingen der har tid til at se det; samme princip som med de tomme kasser.

I oppositionens ringhjørne sidder et tjavset, hyæne-lignende gespenst. Hun har tabt på forhånd. Det er alt lige fra hendes håbløse sans for at sammensætte farver – eller i hvert fald give opgaven videre til en kyndigere hånd – til hendes svedige, rødplettede udseende og hendes toneleje, højt og skingert. Man kan næsten lugte hende ud på den anden side af skærmen. Lugten af nederlag og angst, lugten af at hun har uret, og den anden har ret.

Det er altid problemet med disse oppositionspolitikere; det kan godt være, man deler holdninger med dem, men de ligner som oftest nogen, man ikke ville ses med på gaden. Års bitter kamp mod en stor, ressourcestærk maskine, en uigennemtrængelig mur af benægtelse, har slidt dem helt ned til sokkeholderne. Lange nætter med næsen begravet i støvede lovsamlinger og rapporter har gjort dem lyssky og ukoordinerede. De ved præcis, hvad de skal sige, har alle argumenterne klar, lige indtil rampelyset tænder, og kameraerne ruller, så kan de pludselig kun tænke på én ting: flugt! – at komme tilbage til deres trygge, lille hul.

Hyænen spiller allerede fallit i første runde. Hun virker famlende og alt for følelsesladet. Medcom-manden overfor hende tager den med ro og laver på det helt rigtige tidspunkt en joke på hendes bekostning. Latter og applaus i studiet.

Jeg nyder at se hende sprælle, også selvom jeg er enig, i hvert et ord hun siger.

”Flere statistikker viser, at jeres ansatte har et medicinforbrug, der er over tre gange så stort som hos andre lønmodtagere! ... Herunder blodtryksmedicin og antidepressiver ...” prøver hun og gestikulerer vildt med hænderne; hun gør det for at lægge noget pondus i hendes ord, men hun kommer i bedste fald til at ligne en, der har et svært epileptisk anfald.

Hendes grønne sweater og blå nederdel bombarderer min nethinde med mærkeligt, regnbueagtigt lys, og hun fremstår pludselig som en uafgrænset klump flerfarvede pixels, eller én af de der farveblindhedstests, der får det til at hoppe og danse for øjnene.

”Og det udlægger du som noget negativt??” svarer Medcom-manden hurtigt (Jeg kan ikke huske hans navn, men han er en af dem, der stiller op til valget). ”Hos Medcom passer vi på vore egne.”

Medcom-cheferne er rockstjerner. De er ikke på piller ligesom os andre, så de er både sjove, hidsige, frække og alt muligt andet. Jeg selv og mine kolleger ville ikke kunne holde to minutter i en duel med dem, de ville simpelthen banke os ned gennem gulvet, uden så meget som at løfte hånden.

Hyænen fortsætter med at skyde i øst og vest, og Medcom-manden – han er så pæn og distingveret i sit grå jakkesæt – fejer alle anklagerne væk. De preller simpelthen af på ham. Hver gang hun slynger nogle tal frem, har han nogle andre ved hånden, og det bedste ved det hele er, at de først kan tjekkes *efter* kameraerne er slukket. Og hvem gider i virkeligheden at tjekke op på den slags? Når

kameraerne er slukket, er slaget afgjort, for vinderen er den, der ikke blinkede eller rystede på hånden. Alt andet er alligevel glemt til næste tv-duel.

”Vi tvinger jo ikke folk til at stresse,” siger han med et venligt smil. ”faktisk bruger vi enorme ressourcer på at lære vores ansatte at strukturere deres arbejde.”

Her er hvad protokollen har at sige om struktur:

Hos Medcom A/S går tingene stærkt, og uden en ordentlig arbejdsstruktur er det nær umuligt at følge med. Vores stigende eksport og nye, udenlandske klinikker gør, at vi hele tiden får mere at se til, og vi har ikke råd til at sakke bare en millimeter bagud på det globale marked.

Medcom har udviklet dag-skabeloner til alle sektorer og funktioner. Din helt egen Skabelon kan downloades på Medcoms intranet, ved at taste dine personlige oplysninger ind. Skabelonen er et enestående tilbud, og gør det nemt for dig at nå det hele – alt hvad du skal gøre er at følge den til punkt og prikke. Du kan endda vælge at se dine daglige funktioner i et farveinddelt lagkagediagram, der følger uret – nemmere og mere overskueligt bliver det ikke.

Ens for alle sektorer er, at vi ønsker arbejde uden stop. Et skift mellem forskellige arbejdsfunktioner skal være sømløst, dvs. når du slipper dit greb et sted, sætter du automatpilot på, inden du rykker videre til din næste vigtige funktion. Medcom er stolte af at være skabere og patentholdere af *Autoworkeren* – Hvilken anden arbejdsplads kan man finde, hvor computeren tager halvdelen af arbejdsbyrden? Den arbejder, selv når du sover.

Jeg kommer i tanke om min samtale med Westh og løsriver mig fra tv-duellen. Jeg har alligevel set den her før, den ender med at hyænen løber tudende ud. De genudsender de gode – dem der ender i total ydmygelse af oppositionen – igen og igen.

Jeg glider videre gennem hallen og ind gennem skydedørene til lageret. Rummet er delt på langs af et stort, sort samlebånd. Robuste arbejdsmænd i blå uniformer flytter kasser fra det ene sted til det andet, og støjende gaffeltrucks tøffer af sted.

Jeg spørger den lageransvarlige, hvor jeg finder Westh, og han udpeger ham for mig.

Westh genkender mig straks som en Medcom-agent og vinker til mig. Han hopper ud af sin

gaffeltruck og sætter automatpilot på, inden han går mig i møde.

Trucken arbejder videre og imiterer hans færdigheder bag et rat til mindste bevægelse; et pragteksempel på ”arbejde uden stop”.

Westh kommer hen og trykker mig høfligt i hånden. Mit første indtryk af ham er, at han ligner en forvokset, bumset teenagedreng.

Han hiver mig med ind i et rum med frostede glasruder og lukker døren bag os. Maskinstøjen forsvinder brat, og vi sætter os på hver vores side af et lille bord. Jeg ved ikke hvorfor, men jeg bliver altid lidt nervøs til de her samtaler.

Jeg finder de rette formularer frem på mit elektroniske clipboard og tænder for diktafonen. ”Case #2214 ... Lionel Westh,” mumler jeg ind i det lille apparat og kigger op på manden. Han ser på mig med et udtryksløst blik, venter på mit udspil.

”Du har taget stoffet Triviol i fire år, rigtigt?”

”Rigtigt.”

”Og jeg kan forstå, at du har følt fysisk ubehag i denne periode?”

”Ja.”

”Kan du beskrive symptomerne for mig?”

”Du er ikke den samme, jeg snakkede med sidste år, vel?” spørger han indskudt. Han lægger hovedet lidt på skrå og kigger undersøgende på mit ansigt.

”Nej, jeg har ikke mødt dig før,” siger jeg og ryster på hovedet.

”Nå, undskyld. Du ligner ham bare ... Hvad var spørgsmålet?”

”Dine symptomer ...?”

”Åh, ja ... Første gang jeg havde hjertestop var ... øh ... september for to år siden. Så var der to gange sidste år ... januar og ... øh ... oktober ... jeg tror, det var oktober. Og sidste gang var vist for fire uger siden.”

”Hjertestop?” udbryder jeg, og prøver at synke en klump uden at han skal se det. Jeg lægger den elektroniske formular ned på bordet, jeg kan jo af gode grunde ikke skrive *hjertestop* under mulige bivirkninger, det ville ligesom lukke sagen med det samme. ”Er du helt sikker?”

”Jeg var i hvert fald nede og ligge ... De sagde, jeg var død i et par minutter, men ...”

”Men hvad?” spytter jeg ud. Hvad kan det ”men” dog betyde? Hvilken tænkelig omstændighed kunne formildne det faktum, at en mand, en ung mand, er faldet død om på sit arbejde fire gange indenfor de sidste to år.

”Jeg tror ikke, det har noget med medicinen at gøre,” siger han endelig og ryster let på hovedet.

”Det er nogle knaldgode produkter, vi laver.”

Jeg er overrasket, nej, chokeret, over det der kommer ud af hans mund, men jeg nikker bare. ”Ja, knaldgode.”

”Det ville være nemt, at give medicinen skylden, men jeg ville bare lyve for mig selv,” siger han og kigger på mig med oprigtige, blå øjne. ”Det er mit hjerte, den er gal med.”

Jeg skæver til diktafonen, min medskyldige. Vi er ved at slå en ung, blåøjet mand ihjel, og det værste er, at han selv hjælper til.

”Jeg ved, at jeg er i de bedste hænder,” fortsætter han og smiler fortrøstningsfuldt. Gid han ville stoppe. Han ved ikke, at han bare er én ud af et utal af Triviol-brugere, der er under observation. Men det gør jeg, jeg har set rapporterne. Hjerteflimmer, åndenød. Én beskrev det som at få sparket luften ud af sig med en kæmpemæssig støvle, for derefter at skulle tæske sit hjerte i gang igen.

”Okay, jeg har vist hvad jeg skal bruge,” siger jeg og rejser mig op så hurtigt, at stolen skurrer støjende hen over gulvet. ”Pas på dig selv.”

Jeg skynder mig ud af rummet, og ærgrer mig lidt over at jeg sagde det sidste. *Pas på dig selv.*

Jeg opdager pludselig, at min krop er dækket af blanke skæl, og mine hjørnetænder drypper af gift. Jeg slanger mig hurtigt forbi de travle arbejdsmænd.

Allerede da jeg er ude af skydedørene, trøster jeg mig selv med, at skammen snart er glemt. Vil jeg virkelig kunne huske, hvem Lionel Westh er i overmorgen? Måske endda i morgen? Jeg tvivler.

Kapitel 4

Jeg ved ikke hvad dag det er, men den tegner til at blive bedre end de fleste. Det er endelig blevet tid til min halvårlige inspektion af Medcoms laboratorier, og det betyder, at jeg kommer lidt ud af kontoret.

Jeg tager metroen og står af ved sektoren for sundhed og forskning; et gigantisk underjordisk område hvor folk i hvide kitler farer frem og tilbage imellem hinanden.

Da Medcoms højhuse blev så enorme, at de forstyrrede luftrummet, begyndte de at bygge nedad. Jeg fortæller mig selv, at overfladen er sådan et ugæstfrit sted, at det kan være godt det samme. Sidste vejrmelding lød på 36 grader, og vi skriver oktober. De anbefaler, at man højst opholder sig en halv time i solen nu.

Min destination er laboratorierne, der udvikler alle de små piller. På papiret er jeg ansat som en slags uvildig konsulent, men selvfølgelig er jeg Medcom-mand, og det ligger som altid mellem linjerne, at jeg skal lade de kritiske briller blive liggende derhjemme.

Så vidt jeg ved, er der ikke et eneste af Medcoms produkter, der er blevet trukket tilbage fra markedet eller blevet lovgivet imod i mere end tyve år, og jeg tror ikke i dag bliver nogen undtagelse.

I virkeligheden kunne jeg faktisk heller ikke være mere ligeglad med tilstanden på laboratorierne. Det eneste jeg glæder mig til er at se chimpanserne. Trange kår som de end har i deres bure, glæder jeg mig som et lille barn til at se dem.

Jeg passerer Valconias klinikker, og en lysende tavle markerer endnu en fuldtræffer.

Valconia-mirakel #68.746.871.

Endnu en arbejder ser dagens lys!

Klinikkerne er indrettet som luksuriøse hoteller, og deres beboere er udelukkende raske kvinder i tyverne. De er håndplukkede til dette livslange kurophold, og den eneste betaling der forlanges er et par af deres æg i ny og næ. Der er nogle få steder ude på landet, hvor de stadig laver børn på den gammeldags måde, men her i industriens centrum bliver det gjort under mere ordnede forhold. Officielt er der ikke noget påbud om seksuel afholdenhed, og i protokollen bliver det knap nok nævnt. Det tætteste vi finder, er i afsnittet om kvota og arbejdsmoral:

Hos Medcom forventer vi resultater. Der er ingen medløbere i Medcom. Alle yder deres del, ved at gøre deres allerbedste. De respektive afdelingsledere ligger inde med de gældende kvoter, der for kontoransatte bliver regnet i antal skrifttegn og for produktions-, distributions- og salgsmedarbejdere i antallet af hele enheder omsat.

Medcom forventer af deres medarbejdere, at de holder en skarp, professionel distance til hinanden og fokuserer på det fælles mål. Der bliver set strengt på unødigt snak kolleger imellem. Mundtligt samkvem skal holdes til arbejdsrelaterede emner og vigtige beskeder. Medcom erfarer, at ni ud af ti tvivlsspørgsmål kan besvares via Medcoms intranet, ved gennemsøgning i vores omfangsrige, elektroniske arkiver. Samkvem med kolleger udenfor arbejdstiden er valgfrit, men for at bevare den professionelle omgangsform på arbejdspladsen, ser Medcom det nødvendigt.

Rettidigt fremmøde er en selvfølge, og Medcom tolererer ingen form for fravær. Pludselig sygdom skal resultere i omgående fremmøde for afdelingslægen, der vil igangsætte øjeblikkelig medicinsk behandling.

Sidst men ikke mindst ønsker vi positive og veludhvilede medarbejdere, der kan få noget fra hånden. Medcoms læger anbefaler da to fulde timers søvn.

Og i kompendiet om medicinering står der følgende:

Helt tilbage fra stenalderen var det almindelig kutyme, ”at alle kunne få børn med alle”, selv under de mest kaotiske forhold. Denne tradition resulterede i en langsom, men sikker forurening af den menneskelige arvemasse og afstedkom det voldsdominerede, kaotiske samfund, der var fremherskende helt indtil for halvtreds år siden. Den gamle politik var at lappe på samfundet igen og igen, hvor Medcom tror på en præventiv indsats.

Medcoms linje af enestående præparater forebygger hormonal ubalance og undertrykker forhistoriske drifter, der er overflødiggjort af fremskridtet. Drifter, der forstyrrer vor fælles målsætning i form af aggressiv eller anden ukonstruktiv, resultatløs fremfærd.

Så der står altså ingen steder, at det er direkte forbudt at dyrke sex. Det er ikke et forbud, kun en opfordring. Ligesom medicinen er et tilbud, og arbejdstiderne er fleksible, selvom vi alle sammen ved, at vi kommer og går, når det store ur siger det og spiser de piller, der ligger i

skuffen, røde, grønne og blå. For hvem vil være sorteper? Hvem vil være usolidarisk og egoistisk? Og hvem ville desuden have mod på at konkurrere med den store, olierede maskine, der laver børn nu til dags; perfekt udformet som den kvindelige livmoder simulerer den alt, helt ned til de blide, vuggende bevægelser og lyden af moderens beroligende stemme. Rugemaskinen giver Valconias læger total kontrol over barnets udvikling og mulighed for at rette til, hvis der er par gener på afveje, eller nogle der begynder at mutere.

Jeg spekulerer nogle gange på, om der ikke er noget der går tabt i denne kopieringsproces. Jeg bilder mig ind, at jeg kan se forskel på almindelige mennesker og Valconia-mennesker. Ud over de nemt genkendelige karakteristika som lys hud og blond hår, er det ligesom om, at der er en glød der mangler.

Valconia fik i årevis tusindvis af ansøgninger fra håbefulde forældre til unge piger, men det var kun en brøkdel, der slap gennem nåleøjet. De afviste piger, eller dem der aldrig søgte, fik fra den tidlige pubertet et kunstigt hormon, der stoppede deres ægløsning og menstruation. I dag bliver selv rugemødrene fremstillet på valconias klinikker.

Valconias erklærede mål er at skabe perfekte arbejdere til deres moderselskab, nationens velgører nummer ét, Medcom.

Sektoren for sundhed og forskning er som en banegård. Alting blinker og bipper. Hvide kitler myldrer frem og tilbage, så hurtigt at man ikke ser menneskerne i dem. Jeg fokuserer på laboratoriernes indgangsdøre lige fremme for ikke at blive svimmel.

Turen går gennem en kæmpe lobby, og en elevator fører mig endnu dybere ned. Efter en uendelighed stopper den, og dørene går op. En ung Valconia-mand i en pletfri kittel byder mig velkommen.

Han fører mig igennem laboratoriet, og jeg kigger med moderat interesse på opstillinger af petriskåle og mikroskoper. Jeg nikker, når han taler, og lader nogle gange som om jeg skriver noget på mit elektroniske clipboard.

”Vores nye emner har vist sig at være en stor succes,” siger han og fanger flygtigt min opmærksomhed. ”Det var aldrig helt effektivt nok med chimpanserne.”

Jeg når ikke at spørge, før han åbner dørene til et nyt lokale og forsvinder ind.

Jeg hører nogle lyde derindefra som lyder som hverken dyr eller menneske, og jeg tøver et par sekunder, før jeg følger med.

Ti små celler bag panserglas åbenbarer sig for mig. Glasskærmen tættest på mig er dekoreret med et lille, blodigt håndaftryk på indersiden.

”De er hundrede procent kunstigt fremstillede,” fortsætter laboranten med iver i stemmen. ”Vi har holdt dem lavintelligente, men ellers har de alle menneskelige træk ... Organsystemet, nerver ... Lidt af et mesterværk hvis vi selv skal sige det.”

Jeg kigger på noget, der nemt kunne forveksles med et barn, men det er det ikke. ”Den” er ikke mere end en meter høj, komplet hårløs og med grove ansigtstræk. Den har et åndsfraværende, forvildet ansigtsudtryk og har forskanset sig i bunden af cellen. Gud ved hvilket stof, de er ved at afprøve på den, for den har kløet sig til blods.

Jeg får øje på små klumper af blodigt kød under dens negle, og en pludselig kemisk bøvns fylder mit svælg med pillesmag. *Gør det her mig dårlig? Prøver min mave at fortælle mig noget?* Med ét får jeg en fornemmelse af, at nogen prøver at komme i kontakt med mig. Det er ligesom om, at en anden underliggende bevidsthed prøver at råbe mig op, og jeg har nu svært ved at høre efter, hvad manden siger. Jeg grifler løs på mit clipboard, men det er ikke engang bogstaver nu.

”Tro endelig ikke at de lider overlast,” siger laboranten smilende. ”Den her lille fyr har fået en tredobbelt dosis Strivex. Han svæver på en lyserød sky lige nu ...”

Jeg bøvsrer igen. Laboranten kigger uforstående på mig og vender nu sin opmærksomhed mod de andre bure.

”Baker, skil nummer syv og otte ad,” kommanderer han ind i sit headset. ”... Og gå ind og prik til nummer fire. Den bevæger sig ikke.”

Den unge laborant viser mig videre og fortæller ivrigt løs, men jeg kan ikke ryste billederne ud af mit hoved. Han glaner et øjeblik, da han opdager krusedullerne på mit clipboard, og jeg føler at jeg må sige et eller andet. ”Hvad med chimpanserne? ... Hvor er de nu?”

”Sendt til destruktion,” forsikrer han mig og viser synlig undren over min interesse i sidste års kollektion.

Vi runder af med standard formalia, og jeg haster væk fra stedet. I metroen clearer jeg mit clipboard og begynder at udfylde formularen korrekt. Jeg sætter i overensstemmelse med protokollen grønne hakker for udmærkelse i alle rubrikker, sender det til Herbert og tænker så forhåbentligt aldrig på det igen.

Jeg prøver at meditere resten af vejen i metroen, men et irriterende billede bliver ved med at dukke op i mit hoved. Jeg bider tænderne sammen og prøver at tænke på intet, men billedet dukker op igen og igen. Det er ikke de små forsøgsdyr, der hjemsøger mig mere, nu er det Wesths bumsede ansigt. Westh, som jeg havde svoret at udviske fra min hukommelse. Hans glasklare, blå øjne stirrer bebrejdende på mig fra mørket. Nej, ikke bebrejdende. Han stoler på mig. Han lægger sit liv i mine

hænder. Han tror, at jeg kun vil hans bedste, men på ryggen står jeg med en stor slagtekniv.

Nok! Jeg åbner mine øjne igen, meditationen er slut. Jeg kigger på menneskerne, der sidder omkring mig i kupeen, studerer deres ansigter. Trøster mig med at jeg ikke har slået nogle af dem ihjel endnu.

Tilbage på kontoret arbejder min autoworker nok på min case lige nu, og jeg ved, hvad den skriver. Jeg har allerede fodret den med Wesths udsagn, og inden længe vil den begynde at snakke med Dr. Hausmanns computer. Konklusionen vil være, at knægten har svagt hjerte, og Medcom vil gå fri endnu engang.

Da jeg træder ud af toget, ved jeg, at jeg *må* se ham. Det er stik imod protokol, der er intet, der på papiret berettiger mig til at opsøge ham igen allerede. Alligevel er det nødvendigt for min sjælefred.

Jeg trykker på ettallet på elevatordisplayet, og takker min skaber for at jeg ikke møder nogen, jeg kender.

Jeg suser gennem den store lobby og ind af skydedørene til lageret. Jeg spejder ind i menneskemylderet. Hvor er han? Hvor er Westh?

Jeg får øje på den lageransvarlige og passer ham op.

”Dig igen?” udbryder han og ser overrasket ud.

”Ja, jeg manglede lige et par oplysninger,” lyver jeg og prøver at se så officiel ud, som jeg kan. ”Er han her? Er Westh her?” Det er et dumt spørgsmål, selvfølgelig er han der. Alle er der jo altid.

”Nej,” svarer den lageransvarlige til mit store chok og ryster på hovedet. Er der noget mismod at spore? Det begynder at vride sig i min mave. ”De ... de fandt ham nede ved pakkeriet ... Det var for sent at gøre noget,” siger han og knuger sin kasket mellem næverne, så hans knoer bliver helt hvide.

”Der var ingen af os, der anede det,” siger han og kigger ned. ”Drengen havde et svagt hjerte ... Vi fik det at vide her til morgen.”

Svagt hjerte? Jeg indser, at min computer allerede har været her for at begrænse skadens omfang. Det vil altså sige, at den allerede har snakket sammen med Hausmanns computer og har lavet casen færdig på egen hånd. Nu står det hugget i sten, at drengen havde svagt hjerte, med tryk på *svagt*, for det er dét du er, hvis du falder af i svinget.

”Vi skal nok klare os,” siger den lageransvarlige og nikker hen mod Wesths gaffeltruck, der brummer rundt på egen hånd. Jeg stirrer paralyseret på det tomme sæde, og manden overfor mig går tilbage til sit arbejde igen.

Jeg sagde til Westh, at han skulle passe på sig selv. Tænkte han mon på det, da han lå nede på gulvet i pakkeriet og sprællede i sine døende kramper. Var han vred på mig? Var han vred på

Medcom? Jeg tror det ikke. Vi går fri, alle sammen.

I går satte jeg mig for at glemme Westh. Westh, der lagde sit liv i mine hænder og døde for det. I dag ved jeg, at det bliver umuligt at glemme ham, for nu findes han kun inde i mit hoved.

Det er åbenbart sådan her, det føles at slippe af sted med mord.

Kapitel 5

Jeg prøver desperat at rekonstruere min morgen, men Caseys hidsige anslag på sit tastatur gør det umuligt for mig at samle tankerne. Jeg klamrer mig til skrivebordskanten, mens mit blik flakker nervøst mellem mine tre kolleger. Aner de mon allerede uråd?

Jeg sov uroligt i nat, hjemsøgt af unge Wesths blå, døde øjne, men ellers startede dagen som en hver anden. Jeg slog autoworkeren fra, steg på toget, gik til badehallerne som alle de andre og så videre til apoteket ...

”KLIK, KLIK, KLIK ...” Casey, du driver mig til vanvid!

Hvad skete der mere? Jeg bliver nødt til at tænke. Hvorfor ligger den daglige dosis piller i min bukselomme nu?

”KLIK!”

Der må være et simpelt svar. ”KLIK, KLIK!” Jeg har vel bare glemt at tage dem ... Af en eller anden ubegribelig årsag har min hånd fejlagtigt fundet ned til min lomme, i stedet for op til munden. En simpel tanketorsk. ”KLIK!”

Jeg knuger de seks små synder i min klamme hånd og synker en klump. Jeg bliver nødt til at gøre et eller andet og dét hurtigt. En simpel plan: Ud på toilettet og slug pillerne.

”KLIK! KLIK! KLIK! KLIK!”

Jeg når kun lige at rejse mig, før jeg fryser på stedet. Caseys arbejdsiver runger som pistolskud, og det hele er nær gået galt.

Melinda kigger op fra sin computer og trækker let på smilebåndet, da hun ser mig stående urokkelig med venstre hånd begravet i lommen. Hun vender heldigvis hurtigt blikket, og jeg hvisker til mine ben, at de skal gå nu. De adlyder efter nogen overtalelse, og tager mig ud på toilettet.

Jeg bliver mødt af den syrlige, kemiske stank, der er fuldstændig normal i disse tider, hvor lort hverken ligner eller lugter af lort mere.

Ét øje på døren mens jeg får gravet pillerne op af lommen. Der er ikke noget der kan gå galt nu. Bare ind i munden med dem, de seks små.

Pludselig spjætter min arm på helt eget initiativ, så voldsomt at pillerne flyver gennem luften. Ingen panik. Jeg skal bare have samlet dem op fra gulvet, inden døren går op. Den slags spasmer er vist fuldstændig normale.

Jeg prøver som en gal at sende hjernebølger helt ud i fingerspidserne, men nu er der også noget galt med hænderne. De er slappe og leddeløse og slasker hen over gulvet som opblødte karklude. Jeg synes at være regredieret til et stade i min udvikling, hvor mine hænder end ikke kan gribe. I barnlig afmagt begynder jeg at slå til pillerne, og jeg ser den røde og blå forsvinde ned i gulvafløbet.

Døren åbner sig et par knirkende centimeter, og jeg når lige at sætte foden for.

”Der er optaget,” hylér jeg med skinger stemme. Vedkommende på den anden side forsvinder hurtigt igen, for presset på døren er væk med det samme.

Fire piller ligger stadig spredt ud på gulvet. Hvis jeg bare kan få dem ind i munden på en eller anden måde, så må jeg håbe og bede til, at jeg kan klare mig til i morgen, uden at min krop bryder helt sammen. Hænderne er komplet ubrugelige, så jeg må kravle hen og suge dem op i munden én for én.

Jeg kravler ned på alle fire, og beder til at personen, der skubbede til døren, bare kan holde sig lidt endnu. Den røde pille er lige fremme. Der burde ikke være noget, der kunne gå galt nu.

Jeg er ikke helt klar over, hvor lang tid der er gået, da jeg kommer ud fra toilettet, men det går hurtigt op for mig, hvem det var, der var så tæt på at afsløre mig. Melinda. Hun sender mig et blik. At sætte nogle adjektiver foran ville nok være en overdrivelse, men det er helt klart et blik.

Jeg sætter mig ved mit skrivebord, og prøver at finde en god forklaring på hvorfor alle seks piller ligger ude i afløbet nu. Hvordan kunne det gå så galt? Jeg mærker på den kæmpe bule, jeg har fået i hovedet og ynker mig let.

Jeg frygter, at jeg er blevet ramt af en sjælden form for epilepsi, for da jeg kun var få centimeter fra den røde pille, bankede jeg pludselig mit hoved op i håndvasken. Ikke kun én gang, men adskillige gange, og jeg havde selv intet at skulle have sagt om sagen. Jeg tror, jeg bliver nødt til at snakke med Doktor Hausmann. Det her er slet ikke godt.

Jeg tænder for autoworkeren og hoster samtidig med det lille bip, den afgiver, når den starter op. Hvis jeg så bare anbringer mine hænder tæt på tastaturet, skulle det se nogenlunde rigtigt ud.

Jeg betragter skærmen, mens bogstaverne løber fra venstre til højre. Herbert har ret; det er det rene sludder. Dispositionen er rodet, argumenterne er barnlige, og de fleste referencer er det pure opspind. Det er tydeligt, at jeg er dødvægt i det her firma. Jeg havde fyret mig selv på stedet.

Jeg fortæller mig selv, at de forfærdelige mavesmerter jeg har, er indbildning, og prøver at tænke glade tanker. Jeg slår autoworkeren fra igen og begynder at skrive. Jeg må abstrahere fra de her symptomer, der helt sikkert må være af en psykosomatisk art. Jeg kan da ikke være den første, der

har glemt at tage sine piller.

Et flygtigt blik på uret. Kun tretten timer til jeg har fri nu. Så skal jeg bare lige have sovet, og så går turen mod apoteket. Hvis mine hænder begynder at arte sig igen, beder jeg Ferris om at putte pillerne ind i min mund. Ferris er flink, flink som en hund. Han plejer gerne at ville hjælpe, og hvis jeg er heldig, stiller han ikke alt for mange spørgsmål. Hvis han endelig skulle spørge, fortæller jeg ham om min epilepsi og min aftale med Dr. Hausmann.

”Aaaaargh!” Jeg hører mig selv skribe, og opdager at jeg er havnet nede på gulvet. Det føles som om der er nogen, der banker syvtommers søn ind i min mavesæk.

Mine kollegaer vender sig med undrende blikke. Først Melinda, så Ferris og endelig Casey, der kun nødtvungent løsriver blikket fra sin computerskærm.

”Er der noget galt?” spørger Melinda.

”Nej,” svarer jeg sammenbidt og prøver at rejse mig op. Endnu et forfærdeligt jag rammer mig i mellemgulvet, og jeg knækker sammen igen.

”Epi ... leps ... sepsi,” gisper jeg usammenhængende og kigger op på uret. Tolv timer og syvoghalvtreds minutter.

”Hent Herbert,” hvisker Melinda, og Ferris løber ud af kontoret.

Jeg bliver klar over, at jeg har været bevidstløs, da jeg pludselig slår øjnene op og kigger ind i Herberts ansigt. Jeg sætter mig op, og kan mærke at smerten har ændret karakter. Den er en anelse svagere, men mere konstant og har nu bredt sig til mine arme, ben og nakke.

”Herbert, jeg tror jeg bliver nødt til at gå hjem ... Jeg har det ikke så godt,” siger jeg og kniber øjnene sammen for at stille skarpt på ham.

”Hvad mener du?” spørger han, og kigger på mig som om jeg er blevet komplet vanvittig.

”Jeg tror jeg er ... syg,” siger jeg og rejser mig forsigtigt op.

”Syg??”

Herbert rokker sig ikke ud af flækken og står stadig som ét stort spørgsmålstegn, da jeg forlader kontoret. De andres blikke følger mig ud af rummet, men der er end ikke en hvisken at spore.

Elevatoren fører mig ned til den tomme, mørklagte perron. Toget kører kun to gange om dagen, og det næste er om cirka tretten timer.

Jeg hopper ned på skinnerne, og ømmer mig da jeg lander. Det brænder og dunker i mine led, og jeg føler mig som en gal videnskabsmands kreation, syet sammen af tilfældige stykker kød og vækket til live med lyn og torden.

Mit hoved skvulper tungt fra side til side, som var det fyldt med flydende kviksølv, og det er helt

umuligt for mig at holde det i vatter.

Jeg stavrer over skinnerne med langsomme, zombieagtige bevægelser, og beder kun til at mine ben kan holde hele vejen hjem.

Tunnelens mørke har ædt min tidsfornemmelse, og da min perron endelig er i sigte, har jeg ikke noget fornuftigt bud på, hvor mange timer der er gået.

Jeg vælter mig ind i elevatoren. Smerten har pulveriseret mine knogler, banket mig til benmel, og jeg er ikke helt klar over, hvad det er, der holder mig sammen. Jeg ved nu, hvordan unge Westh havde det, lige inden han kreperede på gulvet i pakkeriet. Det lader til, at jeg snart får mulighed for at sige undskyld til ham personligt.

Da jeg endelig når min etage, er min tilstand igen forværret. Jeg er ikke i fast form mere. Smerten har gjort mig flydende, og jeg synker hjælpeløs ned mellem gulvbrædderne.

Jeg må have samling på mine vildfarne molekyler, men panikken har ramt mig. Jeg svømmer rundt i resten af mig selv og fokuserer kun på ikke at drukne.

I sidste øjeblik lykkes det mig at manifestere en arm, og jeg griber fast i en sengestolpe. Langsomt får jeg hevet mig op af den boblende molekylesuppe, og min krop begynder at finde en afgrænset form. Jeg er stadig kun en slags gele, men i det mindste nu i menneskeskikkelse. Jeg sætter mig på sengekanten og koncentrerer mig inderligt om at størkne.

Pludselig sætter smerterne tifoldigt ind, og jeg eksploderer som en atombombe. Jeg er blodig vægdekoration og kan se lejligheden fra tusind forskellige vinkler. Der er ingen grund til at kæmpe imod mere. Løbet er kørt.

Jeg hører min egen stemme tigge om Strivex og Rigonol. Klynkende kalder jeg på Lecia, på Doktor Hausmann og på gud, men ingen af dem kommer.

Det må ikke ske det her. Jeg tør ikke møde mig selv. Jeg vil hellere dø end at møde mig selv. Det vil gøre alt for ondt.

Jeg prøver at rejse mig med en sidste kraftanstrengelse, men det er umuligt.

Åh gud, hvor er jeg træt ... Jeg har ikke sovet hele mit liv.

Kapitel 6

Hvor er jeg henne? Jeg løber på en gade, men hvorfor løber jeg? Flygter jeg fra noget? Jeg kigger mig tilbage og ser andre mennesker løbe, men jeg kan ikke få øje på, hvad det er, de løber fra. Jeg begynder at bevæge mig i farens retning. Jeg bliver nødt til at vide mere. Menneskerne, der løber forbi mig, advarer mig og ryster vildt på hovedet, men jeg er ligeglad.

I det fjerne kan jeg se tyk røg komme op af forbrændingsanlæggets to massive skorstene.

Som jeg kommer tættere, kan jeg høre skrig og brøl, og jeg ser nu noget frygteligt. Chimpanserne, der var sendt til destruktions, må på en eller anden måde være sluppet ud af brændeovnen. Nogle af dem har forkullede arme eller ben, og visse brænder stadig, men de er ligeglade. De er euforiske og danser vildt omkring i gaderne. Jeg føler ingen frygt og går tættere på.

En stor gruppe af dyrene har forskanset sig i en gyde. Først har jeg svært ved at skelne detaljerne, men så pludselig kan jeg se, at der er en kvinde derinde sammen med dem. Hun skrider for sit liv. Du godeste, hvad er det de bæster gør ved hende?!

Jeg løber frem for at redde hende fra denne ugudelige sodomi, men da jeg kommer tættere på, kan jeg høre, at skrigene ikke er af frygt eller smerte, de er af lyst. Hun stønner liderligt og kigger mig direkte i øjnene, mens et af de behårede bæster bestiger hende. Flammerne står op omkring hofterne på dyret, og det skrider vanvittigt, da det kommer op i hende. De brænder begge op.

Jeg vågner og ser et enkelt, rødt øje stirre arrigt på mig. Timeren har ramt nul, men for hvor lang tid siden?

Jeg kan konstatere, at jeg har sovet i mit arbejdstøj, der er gennemblødt af sved, og på mine bukser er der nogle andre pletter, jeg ikke kan identificere. Det er i hvert fald ikke sved, mere slimet.

Jeg behøver ikke at kigge på uret, for at regne ud at det er langt oppe af formiddagen, men underligt nok er jeg fuldstændig ligeglad. Jeg rejser mig, og bliver mindet om at min krop føles som ét stort smertende sår. Det er knap så slemt som i går, og hallucinationerne er væk, men stadig ikke noget at spøge med. Min nakke og mine håndled smerter fælt, det murrer i min mave, og mit hoved er tungt som bare pokker.

Jeg står midt i min lejlighed og stirrer blankt ud i luften, og smerten på trods opdager jeg, at jeg står og smiler. Jeg har det som om, et godstog har kørt hen over mig og så bakket tilbage igen en syv, otte

gange, men alligevel kan jeg ikke komme i tanke om, at jeg nogensinde har følt mig så lykkelig. Selv når jeg tænker på unge Westh – et minde, der i går fyldte mig med skam og lede – bevarer jeg smilet, måske fordi jeg føler, at jeg har gjort det her lidt for ham ... Men jeg føler mig også gammel, langt ældre end jeg troede jeg var.

Mit spejlbillede viser mig en mand i trediverne med en statur som en på firs. Det her er hvad, Medcom har prøvet at gemme for os. En nation af unge, gamle mænd. Jeg ved ikke, om det bliver mit mavesår, en blodprop eller noget helt tredje, der får has på mig, men jeg tager aldrig deres gift igen. Det her er reelt. Smerten er reel. Jeg skal lære at nyde smerten, for den minder mig om, hvem jeg er. Med den tanke hængende i hovedet tager jeg elevatoren ned til den tomme metrostation.

Jeg tager den lange tur over skinnerne og gennem de mørke tunneler, men i dag nyder jeg den. Jeg burde vel egentlig frygte for hvad der venter mig på arbejdet, men underligt nok glæder jeg mig. Bare tanken om at der skulle ske noget ud over det sædvanlige, gør mig nærmest euforisk.

Efter en halvanden times spadseretur er jeg ved Medcoms sorte port. Den er stadig åben. Måske fordi jeg mangler?

Mine skridt slæber en tung rumklang efter sig op ad den kæmpe trappe, og det får mig til at tænke på en kirke. Jeg har aldrig lagt mærke til det før. Videre gennem de øde badehaller og ind til det allerhelligste. Apoteket.

Jeg trækker min skuffe ud, og bliver mindet om hvor effektivt Medcom-maskinen kører. Der ligger nu syv piller til mig. Jeg samler den lysegrønne Preprenol-tablet op og kigger undersøgende på den. ”Gift,” mumler jeg og tømmer skuffens indhold ned i min lomme.

Jeg skal lige til at forlade apoteket, da jeg får en pludselig indskydelse. Jeg lader min finger køre langs det alfabetiske index og stopper ved ”C”.

Caseys skuffe er selvfølgelig tom ligesom alle de andres. Jeg tøver et øjeblik, men tømmer så pillerne derved og lukker den igen. Genopfyldning af pilleskufferne sker elektronisk via Dr. Hausmanns server, så hvis jeg regner rigtigt, skulle Casey få sig lidt af en overraskelse i morgen.

Jeg forlader tilfreds apoteket og føler mig klar til en ny dag på kontoret.

Da jeg træder ind, har intet ændret sig. Min computer står, hvor jeg forlod den, og der er ingen form for velkomstkomite. Mine kære kolleger kigger end ikke op fra deres skærme.

Jeg sætter mig ned og kigger febrilsk efter en seddel fra Herbert eller noget i den stil, men der er intet. Dybt skuffende.

Jeg slår autoworkeren til og ulejliger mig ikke engang med at hoste, da den initialiserer. Jeg er ligeglad med, om de andre ved det. Bare lad min autoworker ævle løs. Det de andre skriver giver

stort set heller ingen mening. Det er løgn og latin det hele.

Jeg læner mig tilbage i stolen og kigger rundt i kontoret. Melindas blå nederdel tiltrækker sig min opmærksomhed. Det er den samme blå Medcom-nederdel, hun havde på i går og dagen før, men jeg har bare aldrig lagt mærke til, hvor stramt den egentlig sad.

Melinda ser faktisk ikke værst ud. Hun har sat sit lange, mørke hår sat op i en hestehale i dag. Det er efterhånden sjældent at se en kvinde med langt hår, de fleste finder, at det er upraktisk og forstyrrende for deres arbejde. De eneste kvinder, der rigtigt mejer sig ud, er divaerne på Valconia-klinikkerne. Man kan se dem vinke fra ugebladsforsiderne med deres bølgede, lange hår og store, glinsende læber. Det er blevet en nationalsport at følge med i de mest ligegyldige detaljer i deres liv, som for eksempel når en af tøsernes hunde skal have hvalpe. Sådan nogle historier er noget af det eneste, der kan gøre Herbert blød om hjertet. Han har i ramme alvor stillet et billede af puddelhundehvalpen, Musti – mediernes nye darling – på sit skrivebord.

Jeg har aldrig før betragtet Melinda, som jeg gør nu. Hun er jo bare en kollega, en af ”drengene”. Jeg må have set hende nøgen tusindvis af gange i badet, men alligevel ville jeg ikke kunne beskrive hendes krop. Jeg har aldrig rigtig kigget, men lige nu kan jeg ikke tage blikket fra hendes perfekte, hjerteformede røv.

Jeg venter på det perfekte øjeblik, hvor hun rykker sig lidt rundt og løfter måsen en smule fra sædet.

Pludselig kan jeg mærke, at der er ved at ske et eller andet nede i mine bukser, og jeg farer instinktivt mod toiletterne.

Der stinker derude, men jeg er ligeglad. Om det så havde været en losseplads eller en kirkegård, var der intet der kunne stoppe dette. Jeg har aldrig gjort det før, men mine fingre syntes at vide besked. Lynlåsen ned. Ud med pikken.

Jeg bliver forbavset og også lidt stolt over dens størrelse. Det er første gang, jeg ser den sådan her. Jeg trækker langsomt forhuden tilbage og begynder at onanere med lange, seje træk. *Melindas røv. Melindas røv. Melindas røv.* Der går ikke mere end tredive sekunder, før jeg eksploderer op i håndvasken. Jeg brøler så højt, at alle på kontoret helt sikkert hører det.

Jeg tænder for vandhanen, og ser det hvide stads forsvinde ned i afløbet. Hvad er det, der er ved at ske med mig?

Dagen går herfra med at rende frem og tilbage mellem toilettet og min smukke inspirationskilde, Melinda. Jeg har fået en ny hobby, og jeg bliver uundgåeligt mere sløset for hver gang. Femte eller sjette gang støder jeg ind i Herbert ude på gangen. Der er stadig en anseelig bule i mine bukser, og

han kigger lettere bekymret på mig. Han siger ikke noget men går bare forbi. Da jeg er gået et par skridt, hører jeg ham pludselig sige:

”Husk, at du skal genoptage din session med Lecia ... Snart ... Eller jeg mener, hurtigst muligt.”

Jeg vender mig og giver staklen et nik. Han aner ikke, hvad han skal stille op med mig. Der er ingen fortilfælde som dette, ingen præcedens.

”Ja,” siger jeg og sender ham et smil, ”det er det første, jeg gør i morgen.”

”Strålende!”

Han smiler anstrengt og tøffer videre igen. Stakkel.

Jeg burde vel egentlig skamme mig bare en smule, men det gør jeg ikke. Det er mere en slags realisation af, at jeg ikke kan blive ved med det her resten af dagen, der får mig til at genoptage arbejdet.

Jeg begynder at trykke lidt på tastaturet, men jeg kan ikke engang overbevise mig selv. Jeg har ikke tal på, hvor mange gange jeg har været ude på toilettet, men alligevel dukker der frække billeder op i mit hoved. Melinda i bar figur, blød og lyserød.

Jeg griber fat om bordkanten, og knuger så hårdt at træet knirker. Det må stoppe det her, det er ved at tage overhånd. Jeg prøver at tænke på noget kedeligt. Caseys rapporter. Caseys endeløse rapporter med fodnoter og bilag og flere fodnoter igen. Nej, det hjælper ikke ... Noget sørgeligt! Jeg må tænke på noget sørgeligt ... Min døde far ... eller ... Westh! Jeg må tænke på unge Westh, det burde gøre udfaldet.

Jeg prøver at se hans ansigt for mig. Prøver at genkalde de tillidsfulde, blå øjne. Han havde hele sit liv foran sig, et liv han lagde over i mine hænder, og som belønning slog jeg ham ihjel. *Morder.*
Morder.

Jeg opdager pludselig, at jeg sidder og gnider mit underliv mod bordpladen. Jeg er jo syg! Alting minder mig om sex.

Melinda bliver ved med at bevæge sig på sin stol. Op og ned, op og ned. Sid stille Melinda, lad nu være med at bevæge dig! Hun kan ikke vide det. Hun kan ikke vide, at jeg render rundt med et ladet våben, men jeg har lyst til at skrike hende ind i hovedet, at hun skal sidde stille.

Pludselig er min hånd på vej ned i bukserne, og levende billeder begynder at rulle for mit indre blik. Det er ikke kun Melinda mere, nu er det også alle de svulstige kvinder på Valconia-klinikken. De ligger på ræd og række, varme og villige, lige til at tage. Jeg stormer ind og tager dem på skift, ind imellem flere på én gang, og de elsker det. Eeeeelsker det.

Jeg indser pludselig, hvad det er, jeg sidder og laver, og hiver forskrækket hånden op af bukserne.

Ikke her midt i det hele, jeg er ikke noget dyr. *Jeg skulle skamme mig, hvad ville min døde far ikke sige? Hvad ville Westh ikke sige? Var det virkelig det her, han døde for? Det her svineri!!*

Det hjælper ikke – jeg kan ikke skamme mig – jeg er stadig hård som sten.

Det er nok bedre, at jeg går hjem nu, jeg er alligevel ikke til nogen nytte her.

Jeg trækker godt ned i den blå skjorte og humper ud af kontoret.

Kapitel 7

Jeg er mødt til tiden i dag, og det er der kun én god grund til; Melindas bare røv. Jeg har overgivet mig totalt til ”det”; stærkere end nogen anden impuls og helt umuligt at kæmpe imod.

Morgenens fællesbad udviklede sig selvfølgelig til en lettere pinlig affære. Jeg stirrede til mine øjne var ved at falde ud af hovedet, og min begejstring blev helt uundgåeligt synlig for alle.

Der var ikke nogen, der så meget som skævede til *den*, men jeg tror, de alle sammen opdagede det. Og måske især Melinda. Jeg sørgede for at vende blikket hurtigt, når hun kiggede i min retning, men jeg narrede ikke nogen. Min interesse for hende var manifesteret i en stenstøtte mellem mine ben, og den pegede hende skamløst ud af mængden.

Synet af hendes nøgne krop levede fuldt op til mine forventninger. På en måde genkendte jeg det jeg så, for jeg havde jo oplevet det med mine ”gamle øjne” utallige gange. Alligevel var det helt anderledes nu. Den måde hendes bryster kurvede på, og hendes hvide ballers lette bølgegang, når hun trådte over klinkegulvet; jeg havde registreret det ud af øjenkrogen før, bare ikke beundret det som jeg gjorde nu. Hun var en flot kvinde, meget flottere end hun selv vidste. Det var sørgeligt, at se hende gå med arbejderens duknakkede gang og indfaldne holdning. En kvinde som hende burde gå rank og struttende. Et øjeblik fik jeg så meget medlidenhed med hende, at jeg helt glemte hvor meget jeg havde lyst til at bolle hende. Der var et flygtigt øjeblik, hvor jeg bare havde lyst til at holde om hende. Holde om hende med arme, der besad mere styrke end mine egne faktisk gjorde, og få hende til at føle sig som en kvinde i stedet for bare et hjul i Medcom-maskinen.

Hun forsvandt snart i et mylder af ukendte baller, store og små. Men det gjorde ikke noget, jeg havde tid nok. Der var ingen af disse skikkelser, der kunne se i hende, hvad jeg så. Ingen konkurrence.

Jeg så mandspersonerne myldre forbi mig med deres slappe lem dinglende mellem benene. Penis er blevet et ubrugeligt vedhæng, der højst sandsynligt vil visne og falde af inden for få år. Indtil den dag kommer, gør vi alt for at ignorere dens tilstedeværelse.

Jeg stod et øjeblik stille på det kolde klinkegulv, og frydede mig over at Melinda, i hvert fald i tanken, var min alene.

På apoteket havde jeg et vågent øje på Casey. Jeg kunne se ham stå nede i starten af alfabetet og

kigge undrende ned i sin skuffe. Efter nogen overvejelse slugte han dog lydigt alle pillerne, og jeg var nær ved at kløjes i mit spyt.

Da vi bevægede os mod vores afdeling, spurgte han med en bekymret mine, om der var nogen af os andre, der havde fået reguleret vores dosis. Jeg trådte selvfølgelig til som den gode kollega og beroligede ham med, at min dosis også var blevet ganske anderledes her på det sidste. Jeg kunne se, at det straks lettede hans sind.

Jeg har lovet Herbert at genoptage min samtale med Lecia i dag, og det løfte agter jeg at holde. Der er ikke noget hun kan sige til mig nu, der kan ryste mig i troen. Jeg er brudt fri af deres greb. Uden for deres rækkevidde.

Jeg tager elevatoren ned til hendes grotte. Her finder man ingen ådsler eller pillede kranier. Lecia krummer ikke et hår på dit hoved, hun knuser kun dine håb og drømme.

Jeg kobler mig frygtløst til hende og lægger hånden i ”vampyren”. De elektroniske blodigler smager på mig, og det enøjede orakel vågner.

”Godt at se dig tilbage så hurtigt,” starter hun i en lettere indsmigrende tone. *”I dag vil jeg gerne starte med en historie ...”*

”Fyr,” siger jeg, og fortæller mig selv at intet hun siger, kan røre mig.

”Historien handler om en tolvårig dreng, der kom hjem fra skole en dag og fandt sin fader død.”

”Lyder som et hit.”

”Faderen havde skudt sig selv, og drengen kunne slet ikke forstå, hvordan han kunne finde på at gøre sådan noget mod ham og hans moder ...”

Lecia holder en kunstpause lang nok til, at jeg kan bryde ind. ”Udmærket historie, men det er ikke sådan, jeg har hørt den ... I min version forstår drengen godt faderens beslutning, og desuden undlader du en masse vigtige detaljer. For at forstå den historie fuldt ud er det vigtigt at have alle detaljerne med ...”

”Vil du gerne fortælle mig din version?”

”Jeg tror ikke, du forstår den, men okay ... Drengen kom hjem fra skole ligesom alle andre dage. Intet unormalt ved dét. Da han åbnede hoveddøren og trådte ind i entreen, kunne han lugte røg. Han troede, at det måske brændte og kaldte straks på sin fader, men ingen svarede ...”

”Og hvad fik det drengen til at føle?”

”Du bliver nødt til at lade være med at afbryde mig, hvis vi skal gøre det her ... Øh, hvor kom jeg til ... Nå, jo ... Inde i stuen var røgen endnu tættere, og drengen opdagede nu, hvor den kom fra. Der stod et propfyldt askebæger på sofabordet, en enkelt cigaret lå på kanten og var brændt ud ... Ved

siden af stod en halvtom sprutflaske. Drengen kiggede undrende på disse myteomspundne objekter, der allerede dengang havde været ulovlige i mange år ... En gammel hjemmevideo fra en sommerferie kørte på fjernsynet, og drengen kiggede forstenet på de levende billeder af sig selv som lille. Han løb rundt på stranden og spillede bold med sin fader, i et fjernt land han ikke længere kunne huske navnet på. Optagelserne var helt tilbage fra dengang en arbejdsdag kun varede 14 timer, og ferie var noget man holdte ...”

”En 41,666 % udnyttelse af en arbejders potentiale svarer til et underskud på nationalbalancen på 7 mia., en ledighed på 14 %, hvilket medfører yderligere omkostninger til overførselsindkomster på ... ”

”Stop!!”

”Skal jeg printe en statistik?”

”Nej!”

Jeg kan høre, at hun allerede er ved at køre en strimmel ud, og jeg opgiver at fortælle hende resten af historien om drengen. Opgiver at fortælle hende om flaskeskibet på reolen – far havde endelig fået rejst sejlet – for jeg ved, at hun vil tale hånt om mennesker og deres små hobbyer og give mig en opsang, hvor hun, i et til lejligheden passende billedsprog, beskriver Medcom som en enorm fregat med kæmpe sejl, der kræver at alle puster og puster.

Jeg opgiver at fortælle hende, hvordan drengen, tøvende og med en klar fornemmelse af at noget var galt, bevægede sig op ad trappen og ind ad døren til forældrenes soveværelse. Her blev han mødt af en ny brændt lugt, der med det samme fik ham til at tænke på nytårsaften. Den sodede kildren i næsen var ikke til at tage fejl af. Som krudtslam båret på den kolde decemberluft. Men hvordan kunne det være? Selvom der nogle gange gik et brag eller to af uden for sæsonen, var det alt for tidligt. Det var jo kun sommer.

Drengen trådte tøvende ind i rummet, og så sin fader ligge i sengen. Revolveren var faldet ud af hans hånd og lå nede på gulvtæppet. Blod var sivet ned i lagenet og dannede en leverformet skjold ved hans hoved. På sengekommoden stod et lille arrangement af billedrammer. Fotos af drengen og hans moder, men de var lige så gamle, som den video, der stadig kørte nede i stuen.

Drengen hverken græd eller løb sin vej. Han lagde sig op i sengen og puttede sig ind til faderen, der stadig var ganske varm. Drengen kunne ikke huske, hvornår de sidst havde haft sådan et øjeblik sammen.

Snart faldt han i søvn til den beroligende lyd af latter og glade stemmer, der brummede nede fra fjernsynet i stuen.

Han vågnede først timer senere, da moderen kom hjem og opdagede dem liggende dér i sengen. Hun skreg hjerteskrædende, for i et kort øjeblik da hun så alt blodet på drengens tøj, troede hun at faderen havde taget ham med sig i døden.

Siden den dag spekulerede drengen som en vanvittig på, hvorfor faderen havde valgt at gøre det på den måde. Han havde jo vidst, hvornår skolen sluttede, og at drengen ville være den første der kom hjem og så ham. Var det meningen at han skulle se det? Kunne det være en advarsel ...?

I de efterfølgende måneder skulle drengen flere gange til lægen, og snakke med en masse kloge mennesker om dét han havde oplevet, men der var én ting som de alle havde misforstået. Drengen blev jo ikke bange eller ked af det, når han tænkte på den dag i soveværelset. Faktisk var faderens selvmord, et af de få varme minder han havde om ham.

Som drengen blev ældre, kunne han ikke glemme den blodplet, der havde prydet lagenet den dag. Figuren havde ubønhørligt brændt sig fast i hans hjernebark og lå nu som et rødt signalblink i hans ellers askegrå barndoms minder. Pletten optrådte som en slags flænge i hans bevidsthed. En portal eller et smuthul om man vil.

Drengen var overbevist om, at faderen ikke var sindssyg, han havde bare fundet en vej ud i tide. Men kunne drengen selv gøre det store nummer efter?

”Du er tavs ... Er det stadig svært for dig at tale om det? Behandlingen med Preprenol burde hjælpe dig nu ...” siger Lecia afventende.

”Spørg dine blodigler om mit blod indeholder spor af Preprenol ...” svarer jeg triumferende og forestiller mig i et øjeblik, at jeg kan mærke de små sensors febrilske søgen i mine vener.

Kællingen gisper, da det går op for hende, at jeg har skrottet alle mine recepter.

”Du ... Du har ikke taget din medicin ... Det er helt uacceptabelt! ... Det kan være fatalt for din behandling ...”

Jeg overvejer, om en computer virkelig kan få sved på panden. Al den ophidselse kan ikke være godt for hendes kredsløb.

”Medcom vil ikke acceptere de her nye ting, du er begyndt på. Komme for sent og ...”

”Det her?” siger jeg og lyner bukserne ned. ”Er det dét, du finder uacceptabelt?”

Jeg fornemmer en svag dirren i den grønne prompt, da jeg hiver mit halvstive lem frem.

Ryster du Lecia? Sprang dit hjerte et slag over? ... Eller gør synet af mit blottede køn dig usikker? Beruset endda ...?

Hun er fuldstændig tavs, mens den krænkende seance står på. Da jeg endelig er færdig, spytter hun en bon ud, helt ligesom normalt.

”Var det lige så godt for dig, som det var for mig,” griner jeg og lyner op.

Den lille strimmel rapporterer intet unormalt.

Diagnose:

Behandling skrider planmæssigt frem. Intet yderligere at rapportere.

Medicinering:

Ingen justeringer. anbefaler gældende recepter.

Da jeg ser udskriften, går det næsten omgående op for mig, at Medcom har fodret mig med løgn.

Lecia er ikke ”mig”, hun er ”dem”. Jeg græmmer mig over, at jeg ikke har kunnet se det før.

Jo, jeg udfyldte da deres endeløse spørgeskemaer, da jeg blev ansat, men når jeg tænker nærmere over det, var det jo den rene omgang sludder. Hvad er din yndlingsfarve? Hvilke tre ting ville du tage med på en øde ø? Er glasset halvt fuldt, eller er det halvt tomt?

Jeg er sikker på, at der sidder et menneske i den anden ende af Lecia. Måske er det endda en mand, det er ikke til at sige. Måske sidder han lige nu og sammenligner pikstørrelse med mig. Hvem ved.

Jeg tror, at jeg vil tage det som en god nyhed. De ved øjensynligt alt om, hvad jeg går og laver, og de har stadig ikke gjort noget ved det. Hvor går deres grænse mon? Et spørgsmål jeg har tænkt mig at få besvaret ved at presse og provokere. Bryde alle regler og trodse enhver autoritet.

Kapitel 8

Der er gået en uge af mit nye liv nu, og min professionelle karriere kører uberørt videre. Dét på trods af, at mine rapporter har udviklet sig til det rene volapyk her på det sidste. Med mine kun syv dage på jorden er mine stavekundskaber minimale. Det sidste stykke arbejde jeg afleverede til Herbert, kom til verden ved at jeg hvilede min finger på tasten ”H” i tyve minutter. Det er endelig lykkedes for mig, at gøre min autoworker totalt retarderet, og jeg morer mig kosteligt over at se den fumle sig igennem paragrafjunglen, som var den selv på stærk medicin.

Herbert undgår helt øjenkontakt med mig, og jeg er ikke blevet kaldt til samtale eller det der ligner. Alt er stadig kaos på grund af Projekt Livline og det forestående valg, og jeg tror det kommer mig til gode. Jeg overholder dog mine aftaler med Lecia, men det er kun fordi, jeg foretrækker den bløde lænestol frem for det ildelugtende toilet.

På trods af at jeg er regredieret på visse punkter, fejler hverken min fantasi eller opfindsomhed noget. Jeg har inkorporeret en rutine i min arbejdsdag, hvor jeg ved middagstid går ned og tømmer alle mine piller over i Caseys skuffe.

Det går i øvrigt ikke så godt med Casey. Han har fået en form for udslæt i ansigtet, som han har lovet sig selv ikke at klø i. Jeg fornemmer, at det er begyndt at forstyrre hans arbejde, for Herbert sender ham hele tiden det berømte løftede bryn, som plejede at være forbeholdt mig alene.

Caseys humør er også svingende; det ene øjeblik er han drøn-entusiastisk, og i det næste sidder han med en sort sky over hovedet. Jeg betragter ham fra afstand og tager mine noter. Han er blevet mit lille kemiprojekt, og selvom jeg ved det er ondt, kan jeg ikke få armene ned.

Mit andet projekt er at komme nærmere Melinda. Det bliver ikke nemt, men jeg har allerede sået de første korn. Som agent for Medcom kender jeg jo deres procedurer ret godt. Jeg ved for eksempel, at Dr. Hausmanns server med recepter sender et signal til robotterne nede på apoteket klokken 02.50 præcis. De begynder så at fylde skufferne op, hvilket tager cirka tyve minutter. På det tidspunkt er det meningen, at jeg skal sidde i toget på vej hjem, men gæt hvor jeg har været de sidste par nætter.

Jeg fjernede to piller fra Melindas skuffe første nat. Jeg skulle lige til at gå ud og tage den lange tur ad skinnerne, som jeg er blevet så glad for, men fik pludselig en idé. Jeg gik et par hyldemeter bagud og fiskede også en pille op af Ferris’ skuffe. Der lå nu en grov skitse til noget så sjældent som et

trekantsdrama. Det ville kun gøre det endnu mere spændende at vinde Melinda, hvis der var en hanekamp først.

Pludselig bliver jeg revet ud af mine tanker af et skrig, og tror i et kort øjeblik at det er Melinda, der allerede er ved at blive til en kvinde. Jeg bliver hurtigt klogere, da jeg ser Casey stå midt i rummet med en lodret blodstråle stående lige op fra hovedet.

”Jeg ... Jeg slog hovedet, da jeg skulle ... Har ikke været mig selv på det sidste ...”

Han ved ikke, hvor slemt det er endnu, og jeg stormer hen for at hjælpe ham. Kun jeg ved, at han er på en dobbeltdosis af det blodfortyndede. Det er min skyld det her. Han var omtåget på grund af alle pillerne, og nu bliver blødningen helvedes svær at stoppe.

Hans krop begynder at ryste, nok mest af alt fordi han har set blodet nu. Det er overalt. Jeg lægger ham ned og presser min hånd mod flængen i hans hovedbund. Jeg råber til Ferris, at han skal ringe efter en ambulance, og til Melinda at hun skal finde en klud.

Caseys hånd famler op og ned af mit ben og griber fat i buksestoffet. Hans øjne står i vand, og han kigger bedende på mig. Jeg har aldrig set ham sådan her før. Der er noget ægte humant over ham, og jeg kan mærke kniven blive drejet rundt i min allerede blødende samvittighed.

Melinda kommer løbende med et håndklæde, og jeg presser det mod blødningen. Han har brug for sting. Mange sting.

Det giver et spjæt i hende, da Casey pludselig lukker sine øjnene. Jeg lægger hendes hånd på det røde håndklæde, der var blå, da hun kom med det, og siger at hun skal presse alt hvad hun kan. Jeg kan se, at hun er dårlig, men jeg har brug for hendes hjælp nu.

”Westh!” brøler jeg og opdager for sent fejlen. Jeg vil ikke være morder igen. Jeg giver ham en lussing, ingen reaktion. Jeg slår ham igen hårdere, og selv om det er noget, jeg har fantaseret om at gøre tusind gange, er det ren masochisme nu. Jeg giver ham endnu én, og han åbner endelig øjnene.

Inden længe er ambulancefolkene der. De smider ham op på en bære, hvilket kun får ham til at se endnu mere syg og hjælpeløs ud.

Da de bærer ham forbi mig, griber han fat i min arm og mumler noget til mig.

”Autoworker ... Slå min ... autoworker ... til ...”

Jeg nikker og lægger hans hånd forsigtigt tilbage på båren. Jeg kan ikke nægte ham et så beskedent ønske. Ikke nu.

Melinda har trukket sig lidt til side, og gør sit bedste for at holde facaden.

”Er du okay?” spørger jeg.

Hun nikker og kigger indgående på mig.

”Kun fordi du var der,” siger hun. Hun sender mig et blik, jeg slet ikke fortjener. ”Hvordan vidste du, hvad du skulle gøre?”

Jeg tror jeg skal brække mig. Her har jeg gået og pint Casey i syv dage. Som et barn, der brænder et insekt med sit forstørrelsesglas eller piller vingerne af en flue. Det sidste jeg fortjener, er nogen form for ros. I et sekund føler jeg skammen over alle de primitive, lyssky dissekeringer, der hørte barndommen til. Der var et tidspunkt, et slags realisationsøjeblik, hvor man pludselig forstod, at det gjorde ondt på frøen, når man kørte pinden rundt i dens indvolde. Hvordan kunne jeg have glemt det igen?

Casey er ikke en ond mand. En morakker måske, men ikke ond. Jeg har fået blandet tingene sammen inde i mit hoved. I mine tanker var Casey blevet ansigtet på Medcom, men i realiteten er han jo bare en mand, der sætter en ære i at gøre sit arbejde godt.

Jeg beslutter med det samme, at ”projekt Casey” er afbrudt med øjeblikkelig virkning, men jeg har det stadig lige dårligt.

Melindas læber bliver ved med at bevæge sig, og lyde kommer ud, men jeg vil ikke høre på det. Jeg bliver nødt til at komme væk fra hende. Væk fra kontoret og væk fra Caseys blod på guldtæppet.

Jeg tager elevatoren ned til jernbanen og hopper ned på skinnerne. Jeg skynder mig, alt hvad jeg kan og nyder ikke turen det fjerneste. Jeg tænker kun på at komme hjem og gemme mig i min lejlighed.

Da jeg er gået et stykke, kan jeg pludselig mærke vibrationer i svellerne, og en rød lampe for enden af tunnelen tænder. Men det er jo umuligt! Toget kører kun to gange om dagen. Gør det ikke?

Lyden bliver højere og højere, og grunden begynder at gyngede under mine fødder.

Jeg får ikke tid til yderligere overvejelser, før det mørke skrummel pludselig kommer buldrende omkring et hjørne. Jeg kaster mig ud til siden og får ved et vanvittigt held fat i en klynge løse kabler.

Toget susser forbi mig, og jeg kan mærke lufttrykket hive og flå i mig. Mit skrig drukner i larmen.

Det hele er blevet for farligt. Folk kan dø. Den varme, røde væske, der er livet, er boblet over i mig, og jeg er bange for, at jeg snart kommer til at myrde nogen, hvis jeg ikke ændrer kurs.

Snart er toget væk, men fornemmelsen af død vil ikke forlade mig. Måske skulle jeg aldrig have droppet medicinen. Når alt kommer til alt, er den menneskelige psyke nok for skrøbelig til at stå på egne ben, og det er dét, jeg mærker nu. Måske skulle jeg være mere som Casey og passe mit arbejde. Casey skader ikke nogen.

Jeg er træt af blodige fantasier og skjulte dagsordener. Det ophører alt sammen nu.

Kapitel 9

Jeg har redet på en lyserød bølge af endorfiner, og alt hvad der er tilbage nu er et gabende, sort hul. Jeg eksisterer knap nok, og opfatter menneskene omkring mig som var de på en stor, geografisk afstand. Jeg har isoleret mig totalt ved min lille arbejdsstation og forestiller mig endeløse kilometer af omgrænsende ørken.

Casey slap med nogle sting og var allerede tilbage dagen efter, lykkeligt uvidende om hans offerrolle i min lille, kemiske krig. Det burde vel egentlig glæde mig, men jeg er faktisk fuldstændig ligeglad.

Jeg burde vel nok også skamme mig over, at jeg har taget et par af de blå for mine tiltagende mavesmerter, men nej. Skam er en følelse, og sådan nogle har jeg ikke mere. Jeg frygter, at jeg har brugt dem alle sammen op på én gang i den ene hæsblæsende uge.

Selv min Melinda-besættelse synes at være forsvundet. Jeg besøger stadig toilettet flittigt, for at se om der er noget, der rører sig dernede, men den kan kun blive halvstiv, og jeg nyder det ikke på nogen måde. Jo mere ked af det jeg bliver, jo mere hiver jeg i den. Hiver og flår til den bliver rød og smertende. Jeg er snart ét stort sår nede i den afdeling, og alligevel bliver jeg ved og ved.

Jeg er begyndt at møde til tiden igen og tage toget ligesom de andre, men jeg er konstant træt.

Jeg prøver at arbejde seriøst på min rapport, men jeg åbner hele tiden øjnene, og opdager at viserne på uret har flyttet sig, nogle gange med adskillige timer.

Jeg ser mig selv ligge i en åben kiste, død. Resten af mit liv er én pinefuld, lang begravelsesceremoni, og gæsterne hverken griner eller græder.

Melinda henvender sig til mig flere gange dagligt, men jeg kan ikke gengælde det hun føler, eller tror hun føler.

Jeg har ikke piller ved hendes dosering, siden Casey sprang læk, men alligevel er der noget anderledes ved hende. Hun er begyndt at springe det morgenlige bad over og render på toilettet flere gange om dagen. Jeg kan ikke se, hvordan det kan lade sig gøre, men alt tyder på, at forvandlingen er gået i gang. Hendes udslåede hår, rødmede kinder og flammende blik siger det hele. Den grå melinda med det nervøst pinagtige smil og duknakkede gang er væk. De andre er begyndt at undgå hende, ligesom de gjorde med mig. Herbert vender blikket og ser opgivende ud, når de passerer

hinanden, men hun lader sig ikke slå ned.

Ferris virker også en smule distræt, og det lader til, at jeg har smittet ham med min Melinda-feber. Jeg ser ham sidde og stirre drømmende på hende med sin autoworker kørende på fuld drøn. Han henvender sig til hende hvert andet øjeblik med de tåbeligste forespørgsler, lige fra papirclips til juridisk vejledning, og der er intet jeg kan eller vil gøre ved det, hér fra min lufttætte boble.

Hans udtryk er ét af forvirring. Jeg tror, at de få dage han gik uden kyskhedsbælte fik gang i hans safter, men nu husker han det kun svagt. Hans hjerne fortæller ham, at han skal arbejde på Melinda, men hans underliv er ikke længere med i planen.

Jeg blinker med øjnene et par gange, indtil den store viser står på tolv og den lille på tre. Fyraften.

Elevatoren fører os ned til perronen, og Ferris knevrer løs overfor en svært uimponeret Melinda.

Jeg tror, Casey prøver at snakke arbejde med mig, for han kigger i min retning og bevæger læberne. Jeg vender ansigtet og kigger ind i væggen.

Ti sekunder til at komme ind i toget. Det er klar snak.

Jeg finder en kupe, hvor jeg er omgivet af ukendte ansigter og lukker mine øjne.

Jeg vågner igen, da en mekanisk stemme fortæller, at vi er ved at være ved Grosvenor Park. Det er Melindas stop. Jeg får øje på hende tværs gennem kupeen. Hov, hendes blik er fikseret på mig.

Ferris prøver ihærdigt at få hendes opmærksomhed ved at tegne og fortælle, men hun kigger lige igennem ham. Jeg ved ikke, om det er en drøm, men det tror jeg ikke, for jeg har stadig helvedes ondt i hele kroppen.

Da toget holder, skubber hun sig pludselig forbi Ferris. Hun ser ængstelig, nærmest panisk ud. Hun maser sig igennem menneskemængden. Ti sekunder til at komme af toget.

På det ottende sekund griber hun min hånd og trækker mig med ud, lige før dørene klapper i. Jeg ser Ferris kigge bittert ud på os. Det er første gang, at mig og Melinda er ”os”.

Hun slipper ikke min hånd, heller ikke i elevatoren. De andre unavngivne lejere gør sit bedste for at kigge i alle andre retninger end vores.

Melinda bor allerhøjest oppe i en lejlighed, der ligner min til forveksling.

”Sæt dig,” kommanderer hun og peger på sengen. Jeg gør, som hun siger og venter på hendes træk. Jeg er fuldstændig lammet. Var det ikke det her, jeg håbede så inderligt på? Hvad er der galt med mig?

Hun sætter sig på knæ foran mig og begynder at lyne mine bukser ned. Instinktivt griber jeg hendes hånd, men hun slår den væk.

”Jeg vil se den,” hvæser hun og kigger vredt på mig. Gad vide om hun griner, når hun ser hvad jeg

har; min røde, brugte ting, der selv med de mægtige anstrengelser kun kan blive halvt stiv. Jeg lukker øjnene og lader hende fortsætte. Jeg kan mærke hendes fingre arbejde dernede, men grinet udebliver.

Jeg åbner sprækkerne en anelse og ser hende betragte min pik, som var den et stolt, fallisk monument. Hun lukker sine varme læber om hovedet, og jeg kan mærke blodet begynde at bruse ud i skaftet. Jeg overgiver mig og lader mig falde slapt ned på madrassen.

Jeg må gribe hårdt fat i hendes arm, da jeg pludselig mærker tænder.

Hendes blik flakker vanvittigt, og jeg bliver et øjeblik bange for, at hun helt skal miste sig selv.

Hun rejser sig og lader sine trusser glide ned om anklerne, skubber mig tilbage på sengen igen og sætter sig over skrævs på mig. Jeg forsvinder op i hendes varme skød med et smut, og hun mister næsten vejret. Hun begynder at ride mig hurtigere og hurtigere, mens hun brutalt fikserer mig til sengen, hendes negle borer sig ned i mit bryst.

Hun skriger nu, men ikke af lyst, det er en vanvittig, hysterisk klagesang. Det er uhyggeligt, som at tage del i en eksorcisme. Hun rider mig som en gal, slynger sit lange hår rundt og kommer tættere og tættere på sin sandhed stød for stød. Jeg ved ikke, hvem af os det er der bløder, måske er det os begge to.

Jeg kan også mærke euforien gribe mig. Jeg er gigtpatient med åbent, blødende mavesår, det her burde være en krampagtig forestilling, men det er det ikke. Metamorfosen er i fuld gang. Jeg klemmer hendes baller og støder dybere og hårdere.

Det her er vores. Jeg er en mand, og hun er en kvinde, alt andet er ligegyldigt. De andre kan brænde. Ingen skal stå i vejen for vores kødelige revolution.

Jeg eksploderer op i hende med et brøl, og vi falder slapt sammen i det blodige sengetøj.

Kapitel 10

Jeg har ingen anelse om, hvad klokken er, da jeg pludselig slår øjnene op. Det er bælgmørkt, hvorfor er jeg vågen? Jeg syntes jeg hørte en lyd. Måske et støn, eller var det bare noget jeg drømte?

Jeg skal lige til at lukke øjnene igen, da lyden kommer igen. Melinda prøver at kvæle den ved at bide sammen om sin hånd.

”Melinda, er der noget i vejen?” Jeg sætter mig op i sengen og prøver at skimte hende gennem mørket.

”Det gør ondt,” gisper hun smertekvalt.

”Hvad gør ondt?” siger jeg, rejser mig og tænder lyset. Jeg får et lille chok ved synet af det nu næsten sortpletterede sengetøj, men bliver først rigtig bange da jeg ser Melinda. Hun ligger sammenkrummet i fosterstilling og bider så hårdt sammen om sin hånd at blodet pibler ned ad armen.

”Melinda, tal til mig ... Du gør mig bange.” Jeg lægger min hånd på hende, men hun skyr min berøring.

”Lad være at røre ved mig,” hvæser hun ud gennem tænderne, ”jeg har så frygteligt ondt.”

”I maven?”

”Over det hele.”

En sur lugt rammer pludselig mine næsebor, og jeg opdager, at der er lidt gult bræk på sengetøjet.

”Jeg ringer efter en læge,” siger jeg og hopper op fra sengen.

”Nej, ingen læge! Ingen læge, vær nu sød,” siger hun og kigger bedende på mig. ”Jeg skal bare prøve at sove. Skal vi nu ikke bare sove, så er det hele sikkert meget bedre i morgen.”

”Jeg kan da ikke sove nu,” udbryder jeg forarget og løfter telefonrøret. ”Melinda, du bliver nødt til at have en læge ... Du er gennemblødt af sved og kaster galde op.”

”Nej! Ingen læge. Jeg vil ikke have flere piller. Min krop skal bare lige vænne sig til at være stoffri.”

”Har du ikke taget din medicin?” siger jeg og sænker hånden med telefonrøret. ”Kun hormonerne ikke? Fortæl mig, at det kun er hormonerne, du ikke har taget!”

”Det hele,” siger hun afbrudt af små, hektiske gisp. ”Læg dig nu til at sove, min skat.”

”Melinda, det havde nær slået mig ihjel, da jeg gjorde det! Din krop får et chok, når du gør det på

den måde.”

”Hold nu kæft,” gisper hun og trækker dynen op over hovedet. ”Sov, sov!”

Hvad skal jeg gøre? Hun har jo ret; hvis jeg ringer til Hausmann, pumper han hende med medikamenter. Jeg tog selv en kold tyrker og overlevede, men var det ikke mere held end forstand?

Hun ryster nu, hyperventilerer. Skal jeg ringe? Jeg står stadig bare med røret i hånden som en anden idiot.

”Hold min hånd,” gisper Melinda pludselig nede under dynen og hiver mig ud af min trance. ”Jeg tror ikke jeg kan ...”

Jeg smider telefonen og griber hendes hånd. Den er kold og svedig og klemmer livet ud af mig, men jeg ved, at smerten er grinagtig, i forhold til de pinsler hun gennemgår lige nu.

Jeg slår armene omkring hende og knuger hende ind til mig, men jeg kan dårligt nok holde hende. Hun ryster så voldsomt, at sengestolperne banker op og ned. Hendes tænder klapper. *Bare hun ikke bider sin tunge af.* Hvad skal jeg gøre, hvis hun begynder at fråde? Måske har jeg nogle piller i min bukselomme, men ville jeg overhovedet kunne få hende til at sluge dem nu?

Vi ligger sådan i adskillige timer. De eneste lyde i den mørke lejlighed er sengens knirken, hendes febrilske vejrtrækning, og min stemme, der sagte prøver at berolige hende. Jeg hvisker til hende, at hun ikke skal være bange, og at hun nok skal klare den, men jeg er selv rædselsslagen, hun er kold som et lig.

Jeg slår pludselig øjnene op. Jeg må være faldet i søvn igen. Min favn er tom, og jeg kan ikke høre hendes vejrtrækning mere. Der er alt for stille.

Jeg tænder lyset, og ser til min skræk at Melindas side af sengen er tom. Hvor? Hvor? Hvor? Jeg bøjer mig frem, men gulvet på hendes side af sengen er også tomt.

”Melinda!” kalder jeg og kigger mig febrilsk omkring. Først stille, men så kan jeg lige ane en hviskende stemme.

”Stille, de hører dig.”

Jeg bøjer mig ned og ser Melinda ligge inde under sengen. Hendes øjne er store og hvide og pupillerne trukket sammen til små, sorte knappenålshoveder. ”Kom herved, dit fjols. De hører dig.”

”Hvem?”

”De sorte mænd,” hvisker hun og sætter straks hånden op for munden, som om hun er kommet til at sige for meget. ”De har kanyler i stedet for fingre, og de fylder én med gift.”

”Der er ikke nogen,” siger jeg og tænker med skræk tilbage på mine egne vrangforestillinger, da

jeg tog den kolde tyrker. Jeg havde på et tidspunkt været overbevist om, at min krop var smeltet og sivet ned gennem gulvbrædderne.

”Det tror jeg ikke på,” hvisker Melinda og møver sig længere ind under sengen. ”Du lyver, du vil også slå mig ihjel.”

”Nej, Melinda, jeg vil kun passe på dig.”

Jeg kan se, at hun stirrer forskræmt på mine hænder, og jeg tager dem straks om bag ryggen. Jeg indser pludselig, at jeg bliver nødt til at spille efter hendes regler, hvis jeg skal have hende beroliget.

”Vis mig hvor de sorte mænd er, så smider jeg dem ud,” siger jeg og sender hende et flintrende og bestemt blik.

Hun løfter en dirrende finger og peger et sted omme bag mig.

Jeg farer op og slår vildt ud i luften. ”Ud med jer!” råber jeg rasende og sparker ud efter de usynlige fjender. Jeg flår elevatordøren op, og genner de sorte mænd ud med voldsomme armbevægelser. ”Hvis I viser jer her igen, bliver det værst for jer selv!” råber jeg, smækker døren og sender elevatoren ned mod togperronen.

Jeg krymper mig over min tåbelige optræden, men Melinda lader til at være overbevist, for ud af øjenkrogen kan jeg se hende stikke hovedet frem. Anden bølge lader til at være redet af.

Jeg har vist sovet igen, for jeg har lige stået på kontoret og snakket med Ferris om et eller andet. Det kan ikke være mere end et par minutter, men jeg var helt sikkert døset hen. Drømmen var knap nok begyndt, før jeg blev kaldt tilbage på min post. Det er ligesom kinesisk vandtortur det her.

”Jeg vil have min mor,” klynker Melinda med en ynkelig lillepigestemme. ”Hun skal komme nu.”

Jeg prøver at berolige hende, og fortæller at vi kan ringe til hendes mor i morgen, men hun vil ikke høre på mig.

”Svin! Giv mig min mor! Nu! Mor! Mor! Moaar!”

”Melinda, vi ringer til hende i morgen. Så kan det være, hun kan komme og besøge dig.”

”Nej, nu! Hvad har du gjort ved min mor?! Har du dræbt hende?! Har du dræbt hende og voldtaget hende med din ulækre, lange pik?!”

Jeg lægger Melinda forsigtigt ned, men hun sætter sig straks op igen og fikserer mig med sit sindssyge blik. Det hvide inde i hendes øjne har ædt alt det mørke op, pupillen er et sandkorn højest, jeg gyser.

”Slip mig, dit mordersvin! Du skal fandeme ikke røre ved mig! Du skal fandeme ikke rage på mine patter!!”

”Melinda, hør nu på mig ... Jeg vil kun hjælpe dig. Og der er ikke sket din mor noget ... Vi ringer til hende i morgen.”

”Min mor er død,” siger hun, og jeg tror på hende, for i et kort øjeblik ser hun næsten nærværende ud.

”Okay, det ved jeg ikke noget om ... men vi kan i hvert fald prøve at ringe i morgen. Du skal bare lige sove lidt først ...”

Der er måske gået et par timer, da jeg atter vågner, jeg har i hvert fald en anden fornemmelse af ro i kroppen.

Jeg kan mærke nogle nysgerrige fingre nede ved mit skridt.

Jeg vender ansigtet og ser nu Melinda ligge helt tæt på mig. Hun sætter en finger op til sine læber og tysser på mig.

Det er lykkedes mig at få erektion i søvne, men den hospitalsagtige stank af bræk og sved, der hænger i luften, får den til at dale meget hurtigt, selv mens hun flittigt modellerer mine nosser.

”Jeg tror ikke det er så godt,” hvisker jeg og prøver at fange hendes blik. ”Du er vist ikke frisk nok til det her.” *Og det er jeg i sandheden heller ikke.*

”Jeg er frisk nok,” siger hun og flår tæppet helt af mig. ”Jeg drømte, at du var en tohundrede meter høj pik, der smadrede gennem gaderne. Du tværede alle de små intetkøn ud på din vej, de løb og skreg for deres liv. Men jeg blev ikke bange, jeg løb op på taget af den højeste bygning, jeg kunne finde og smed alt tøjet. Jeg lagde mig på ryggen helt ude på gesimsen, og spredte min ben, så jeg kunne mærke vinden kilde mig i fissen. Jeg lå bare og ventede på dig, men så vågnede jeg ...”

”Melinda, det er åndssvagt, det er ...”

”Åndssvagt?! Er det åndssvagt, at jeg er en kvinde, og du er en mand?”

”Nej, men ...”

”Jeg beder dig bare om at kneppe mig! Tror du, du kan finde ud af det?”

”Lad nu være med at tale sådan. Jeg er glad for, at du har det lidt bedre, men du er stadig ikke dig selv. Vi kigger på det i morgen.”

Hun skal lige til at rable videre, men jeg lukker munden på hende med et simpelt *Jeg elsker dig*. Jeg ved ikke engang, om jeg mener det – jeg er så pissetræt – vil bare have at hun holder sin kæft nu.

”Jeg elsker også dig,” hvisker hun med en smule overraskelse i stemmen og bryder omgående ud i stille gråd.

Jeg trøster hende ikke, for jeg har ikke energi til flere beskyldninger om, at jeg vil rage på hendes

patter eller slå hende eller hendes mor ihjel. Jeg lader den ligge som den er, og falder i søvn inden for få sekunder.

Kapitel 11

Jeg er vågen. Det er blevet morgen. Er det godt eller dårligt? Det kan vel være begge dele. Hvis Melinda er kommet sikkert ud på den anden side, vil morgenen være en velsignelse, men hvis jeg derimod om to sekunder vender mig og stirrer ind i et liges kolde, døde ansigt, er det en forbandelse. Helvede på jord faktisk, for jeg sov på vagten.

”Hej,” siger hun, og jeg opdager, at hun allerede er ude af sengen. Hun står op ad væggen i den modsatte side af lejligheden med et tæppe viklet omkring sig.

”Hej,” svarer jeg og sætter mig op i sengen, min krop smerter, jeg føler mig enormt gammel. ”Har du været vågen længe?”

Hun ryster på hovedet og går mig i møde, sætter sig på kanten af sengen med ryggen til mig. Hun sidder lidt sådan og begraver så sit ansigt i hænderne. ”Jeg skammer mig sådan,” hvisker hun grådkvalt.

Jeg skal lige til at slå armene omkring hende, men det slår mig pludselig, at jeg dårligt kender hende, og jeg holder mig tilbage.

”De ting jeg gjorde i går ... Det er slet ikke mig. Jeg sagde forfærdelige ting. *Gjorde* forfærdelige ting.”

”Det gør ikke noget, Melinda. Du var syg. Meget syg.”

”Var der nogle mænd inde i lejligheden?” spørger hun pludselig og vender sig mod mig med et forvildet ansigtsudtryk. ”Reddede du mig?”

”Hmm, du troede der var nogle mænd herinde, og jeg ... øh, jagede dem ud, kan man vel godt sige.”

”Undskyld, mine tanker er bare så forvirrede.” Hun gemmer atter sit rødmende ansigt og giver sig til at snøfte.

Jeg kan ikke bare lade hende sidde sådan, jeg bliver nødt til at trøste hende, og fortælle hende at alt hvad hun har gennemgået er helt normalt. Hvorfor virker det så unaturligt lige pludselig? Vi har været så intime, som det er to mennesker muligt, jeg har set sider af hende, jeg aldrig havde ønsket mig at se – har holdt hendes hår, mens hun brækkede sig – men alligevel føler jeg, at jeg ikke er i min ret til at røre ved hende. Det er anderledes nu, hvor hun er sig selv, helt smuk og skrøbelig. Hun er jo

ikke min, jeg føler, at jeg skal spørge om lov først.

Jeg skal lige til at springe op fra sengen, men kommer i tanke om at jeg er splitternøgen. Jeg tager underbukserne på nede under dynen og rejser mig så.

Jeg går uden om sengen og stiller mig ved hendes side. ”Melinda, er det okay hvis jeg ...”

Hun nikker hurtigt, og jeg lægger armene omkring hende.

”Tak,” gisper hun. ”Tak, fordi du var der ... Tak, fordi du stadig er her.”

”Jeg ville ikke være nogen andre steder,” hvisker jeg og stryger hendes tårer væk.

Vi ligger i sengen under de beskidte klæder, og vi glemmer helt tid og sted. Jeg kunne ikke engang sige, hvad ugedag det var, hvis nogen holdt en pistol for min tinding. Fra nu af er hver dag Melinda-dag, for Melinda er en smertestiller, Melinda er vejen.

Vi har ikke snakket om det, men det er underforstået, at ingen af os vender tilbage til Medcom.

Da vi har ligget i sengen i nogle timer, går det pludselig op for mig, at det er første gang, vi nogensinde snakker sammen. Jeg kender ikke Melinda. Vi har arbejdet sammen i en evighed, uden at jeg så hende, eller måske nærmere; så lige igennem hende. Da jeg kvittede pillerne, blev jeg interesseret i dele af Melinda, ikke det der var inden i, kun skallen. Vores nat sammen bragte os heller ikke tættere på hinanden, for hun var ude af sig selv. Selv inden abstinenserne virkelig brød ud, var hun uhyggelig; jeg kunne ligeså godt have været en dildo. Jeg er sikker på, at vi begge har den fornemmelse af, at det er første gang vi snakker sammen. Jeg kan se det på hende, en nysgerrighed blandet med en svag generthed, men tilliden vokser for hvert ord.

”Du nævnte din mor i går,” prøver jeg, og ved ikke om jeg er gået lidt for tæt på. ”Du sagde, at du savnede hende.”

”Jeg savner hende meget,” siger Melinda og bliver lidt fjern i øjnene. ”Hun døde for nogle år siden.”

”Det er jeg ked af.”

”Jeg savner at ringe til hende eller at møde hende på arbejdet, hun arbejdede også i Medcom.”

”Hvad døde hun af?”

”Jeg ved det ikke, det får man jo ikke at vide.”

”Min far begik selvmord.”

”Det var da forfærdeligt!”

”Jeg forstod ham egentlig godt.”

”Hvor gammel var du? Hvad med din mor?”

”Jeg var tolv ... Hvad med min mor?”

”Ja, altså, lever hun?”

”Jaa,” siger jeg, og føler at jeg kun fortæller en halv sandhed. Jeg skal lige til at undvige emnet, men jeg indser, at det er umuligt for mig at lyve for Melinda. Det strider på en eller anden måde imod vores uskrevne traktat. Sandhed er strengt nødvendig. ”Hun fik et nervesammenbrud, nogle år efter min far skød sig selv, hun kunne ikke komme videre. Jeg fik lov til at bo hos nogle andre mennesker, indtil jeg var gammel nok til at flytte ind i mit eget. Jeg greb chancen, jeg skred fra hende. Ja, det var det jeg gjorde ... Hun kunne ikke forstå min fars beslutning, og det kunne jeg godt. Jeg blev træt af hende.”

”Men savner du hende aldrig?”

Jeg ved, at hvis jeg siger ”ja”, så siger jeg også ”ja” til et liv med pasning af en gammel kone. En gammel kone, der engang var en kvinde og en mor, der gik hen og blev tosset, da hendes søn havde allermest brug for hende.

”Nej, jeg savner hende ikke.” Jeg fugter mine tørre læber med tungen. Jeg har ikke lyst til at se over på Melinda lige nu. I hvert fald ikke så længe tredjegradsforhøret står på, jeg er vildt bange for hendes ansigtsudtryk. Måske hader hun mig nu, men jeg bliver nødt til at være ærlig, pokker tage det. ”Jeg kunne bare besøge hende, hvis jeg ville. Hun pakker piller på en fabrik oppe nordpå, men hun er nærmest katatonisk, hører jeg. Det værste er, at min stilling påkræver, at jeg tilser den fabrik en gang om året, men jeg smyger mig udenom hvert eneste år. Jeg vil ikke se hende.”

Om et øjeblik rejser Melinda sig og peger på døren til elevatoren, der kan ikke gå længe nu. Nu ved hun endelig, hvad jeg er, jeg må hellere nyde hendes favntag de sidste få sekunder, inden hun slipper.

Hvorfor slipper hun ikke? Skal jeg vove at møde hendes øjne?

I det næste øjeblik nusser hun mig på maven og rykker tættere ind til mig.

”Tak, fordi du er så ærlig,” siger hun, og for anden gang får jeg fornemmelsen af at smelte.

”Hader du mig ikke?”

”Nej, jeg ...”

Der er helt stille i lejligheden i et par sekunder.

”Jeg elsker dig.”

”Jeg elsker også dig,” slynger jeg ud, jeg kan ikke få det hurtigt nok over mine læber. Hendes ord hænger sårbare og blottede i luften, og jeg vil gengælde dem med det samme, hun må ikke i et sekund være i tvivl. Jeg løfter hendes hage og kysser hende. Ikke liderligt, inderligt.

”Jeg er så glad for, at du valgte mig,” siger Melinda og kigger taknemmeligt, næsten idoliserende

på mig.

”Jeg var bare liderlig,” bekender jeg og undrer mig igen over min totale ærlighed, nu er der slet ikke noget filter på.

”Ja, ja, men der er jo masser af kvinder på Medcom,” siger hun og smiler let. Ikke på den nervøse, Melinda-agtige måde, der før i tiden fik det til at løbe koldt ned ad nakken på mig, men på en måde, der får hende til at stråle, og i hendes lys føler jeg mig ny. Hun er som en bloddialyse, men det der pumper tilbage i mine årer er krystalklart vand fra en bjergkilde i et fjernt land, der slet ikke findes mere. Alle ulmende blodpropper knuses og sårene i min mave visner og falder af som bladene på et træ. I lyset fra Melinda.

”Jeg har været ked af det så længe,” siger hun og kigger op i loftet. ”Kender du ikke det? Følelsen af at være på nippet til at græde, uden at kunne. Det føles ligesom sådan en hård klump i brystet, eller ligesom at man skal brække sig.” Hun gubber ubevidst sit brystben. ”Pillerne fortæller mig, at jeg er glad, men når jeg tænker over det, ved jeg at jeg ikke kan være glad, og så kommer den kvalmende følelse ... Sådan har jeg haft det i næsten ti år!”

Hun bryder pludselig ud i gråd, så højt at det giver et gib i mig.

”Så, så, skat,” siger jeg og klemmer hende ind til mig. Det føles helt naturligt at kalde hende skat. Jeg er inde i Melinda nu, og hun er inde i mig.

Da hendes tårer endelig tørrer ud, har hun grædt over alt det forsømte gennem de sidste ti år; Hendes mors og fars død, kaninen hun havde som syvårig, afvisningen fra Valconia da hun var femten og meget mere.

Da hun er færdig, fortæller jeg om Westh og mit tåbelige teenage-oprør. Jeg fortæller, hvad jeg gjorde mod Casey og mod hende og Ferris. Meget af det ved hun i forvejen. *Alle vidste, hvad du gik og lavede*, siger hun, og jeg ved, at det er sandt.

Da Melinda så, at der manglede en pille i hendes skuffe, følte hun sig udvalgt til at deltage i mit oprør, og hun fortsatte selv med afgiftningen. Jeg beundrer hendes styrke.

Hun fortæller mig – uden at græde – om smerten ved at få sin kvindelighed taget fra sig. Hvor nedværdigende det er, at få en gravsten over sin livmoder som femtenårig, når man lige er ved at finde sig til rette i sin krop. Alt det hun fortæller mig, får mig kun til at hade Medcom endnu mere, og jeg bider mine tænder sammen i raseri, fordi de har gjort min skat fortræd.

Hun fortæller mig med et drømmende blik, at hun altid har ønsket sig to børn, og jeg siger uden tøven, at jeg nok skal give hende dem. Jeg ved intet om mit sædtal, og fornuften siger mig, at mit sæd

nok er ligeså fertilt som postevand, men her i vores lille kærlighedsrede råder fornuften ikke længere. Vi fortæller hinanden, at de første sæd måske allerede er plantet, og Melinda rører ved sin mave.

Vi ligger i lang tid uden at sig noget og nyder bare nærheden, varmen og den andens rytmiske hjerteslag.

Pludselig befinder jeg mig et andet sted. Jeg sidder i en blød lænestol i en stue med rødlig belysning og ryger på et eller andet. Melinda ligger på et tæppe foran den knitrende kamin og læser i en bog. Hendes mave er tyk, men det er noget andet, der optager mig.

På kaminhylden står min fars flaskeskib i selskab med andet nips, men der er noget galt. Sejlet er klappet sammen.

Jeg rejser mig med underlige, betonagtige ben og traver over mod kaminhylden, griber flasken og begynder at puste ind i den. Sejlet rører sig ikke en tomme. Jeg puster og puster, til jeg bliver blåviolet i hovedet, men der sker intet.

Pludselig glider flasken ud af hænderne på mig, og splintrer øredøvende mod gulvet.

Jeg kigger på glasskårene og de tynde, knækkede master, og frygter for hvad min far vil sige, når han ser det.

Jeg opdager pludselig, at Melinda er væk. Jeg er tilbage i mine forældres hus. Jeg er kun en dreng. På sofabordet står et rygende askebæger. Pludselig bliver jeg grebet af panik, jeg må ud!

Jeg stormer ud i entreen, men der hvor døren engang var, slutter tapetet nu tæt! Der er ingen vej ud!!

Melinda vækker mig med en lussing.

”Du godeste, du var slet ikke til at få liv i,” siger hun med store øjne. ”Du lå bare og stønnede.”

”Undskyld,” siger jeg og sætter mig halvt op i sengen.

”Var det en sexdrøm?” Hun sender mig et frækt smil.

”Øh ... Ja,” lyver jeg og fanger straks op på hendes invitation. Jeg kravler ind under tæppet og mærker hendes varme, nøgne krop.

Jeg kaster et henkastet, forsikrende blik mod rummets eneste udgang og tænker så ikke mere på den dumme drøm.

Kapitel 12

Om det er nat eller dag kan være lige meget. Vi bruger ikke ure mere, og sover når det passer os, hvilket er tit, ofte efter at vi har elsket.

Melinda sidder med ryggen til mig ved et smalt skrivebord og kigger på sin computer. Jeg gider ikke stå ud af sengen. Hvis livet kunne fortsætte sådan her for evigt, ville det være okay med mig. Bare os to i vores lille boble. Elske og sove. Elske og sove. Verden udenfor er ikke noget for mig, og jeg er ikke noget for den; den har spyttet mig ud som et stykke fordærvet mad, og det er helt fint med mig.

”Det ligner en valgsejr til Lyadon,” siger Melinda og kigger op fra computerskærmen, der er fyldt med røde og blå søjler, der prøver at overgå hinanden i højde. Hun er på Internettet, et underligt rumløst sted fyldt med nyheder, som vi normalt kun bruger til arbejdsresearch. Før i tiden blev det primært brugt til at distribuere gratis porno, det må have været tider.

”Lyadon,” mumler jeg. Det var det, han hed. Medcompolitikeren, der tværede hende den hyænelignende kvinde ud i tv-debatten. Så vidt jeg ved, er han én af stifterne af Medcom. Han er vel godt oppe i tresserne men pumpet på Viagra og lige så viril som en hanløve. I hans selskab vil tidens mand, meget hurtigt komme til at føle sig som tidens kvinde, og har man en kone, kan man lige så godt aflevere hende til ham med det samme. Jeg hader ham. For en uge siden kunne jeg ikke huske, hvad han hed, men nu hader jeg ham. Jeg troede jeg hadede Casey, men det er vand, i forhold til hvad jeg føler nu. Jeg ser Lyadon for mig, mens han danser på unge Wesths grav og tusinde andre unge mænd som ham. Og det mest sørgelige er, at havde Westh levet, var hans stemme gået til Lyadon – hans egen bøddel – ligesom 99 procent af alle andre stemmer.

”Folk dolker sig selv med deres stemmeret,” mumler jeg og kigger surt væk fra Melindas statistikker. ”Kan du ikke lukke ned for det der?”

”Har du tænkt på, at vi kunne vende valget?” siger hun pludselig og drejer rundt på stolen med et snedigt løftet øjenbryn.

Inderst inde har jeg ikke lyst til at høre det. Inderst inde håber jeg, at hun tier stille nu. *Læg dig nu bare over ved siden af mig igen, melinda. Lad os nu bare ligge og nusse lidt. Politik er ikke for os.*

”Vi har begge en kæmpe insiderviden,” fortsætter hun, det er grufuldt. ”Det er næsten vores ansvar,

at fortælle hvordan det i virkeligheden er.”

”Men der er kun, hvad? To dage til valget. Hvordan skulle vi kunne ...? Folk har vel besluttet sig ...” Jeg kan se at gløden i hendes øjne ikke er til at slukke, hun har bestemt sig.

”Du har ret, det bliver svært.” Hun sætter hånden tænksomt op til sin hage.

”Ja,” siger jeg. ”Alt for svært. Folk *har* besluttet sig, desuden har vi ikke nogle kanaler at formidle vores budskab igennem.”

”Vælgerne fortjener at høre din historie, høre Wesths historie. For en uge siden havde jeg også tænkt mig at stemme på Lyadon ligesom alle de andre ... Hvis jeg havde hørt historien om Westh, tror jeg det havde fået mig til at tøve. Folk har ret til at vide, hvad det er for nogle mennesker, de siger ja til, synes du ikke?”

”Jo, men jeg kan bare ikke se hvordan. Vil du have, at vi stiller os ude foran valgstederne med skilte og bannere eller hvad?”

”Du er genial!” udbryder Melinda og springer op fra stolen. ”Det er lige det, vi gør! To tredjedele af alle stemmer falder i de større byer! Det kan koste Lyadon grusomt, hvis vi bare når en fire fem centrale valgsteder!”

”Det kan måske hjælpe lidt, men ikke nok,” siger jeg og begynder at skamme mig lidt over min manglende entusiasme. Jeg tror, jeg er ved at blive rød i hovedet.

”Lad os bruge det her til noget!” siger hun begejstret, hun er ikke den fjerneste smule vred på mig, for hun ved, at hun nok skal få mig overbevist, for jeg er forelsket i hende og hun i mig. Der findes ikke ”nej” imellem os, det er en umulighed. ”Det lys vi har fundet sammen, må vi lade skinne på andre mennesker. Vi kunne sagtens trække os ud på landet på en eller anden hyggelig, lille gård og nyde livet, men ville det ikke føles kunstigt?”

Hendes snak om den lille gård får mit ansigt til at brænde op af skam, for det er lige sådan noget, jeg har gået og tænkt på. ”Vi kan vel godt prøve ...” mumler jeg, og hun kaster sig straks om halsen på mig. Så er det afgjort.

”Du har gjort så meget allerede,” hvisker hun i mit øre, ”men vi mangler stadig den store finale, der hvor alt kommer frem. Dødeligheden blandt de unge medarbejdere, projekt livline ... alt skidt!”

I de næste par timer overbeviser Melinda mig totalt. Vores ideologiske dundertaler til hinanden bliver kun afbrudt, når vi skal elske. Vi dyrker hinanden, vores tanker og ideer, der er så rene i ånden, at vi til tider føler os som guder. Vi forestiller os en revolution, hvor folk flokkes mod Medcoms bygninger med fakler i hænder. Vi opfinder slagord og sange, og jeg ser Westh kigge på mig fra

mørket, nu med et smil på læben. Det var det her, han døde for, Melinda har ret – selvfølgelig har hun ret, min smukke, min engel – han døde, så jeg kunne leve og fortælle hans historie.

Vi vil have mennesket tilbage til dets oprindelige form, hvor det er vildt og frit og uregerligt, og vi tror på, at vi kan gøre det ... vi skal bare lige have fat i nogle tusser og noget pap først.

Kapitel 13

Det murrer i min mave igen. Det kommer altid, når Melinda er ude af syne. Det er bedst, når vi elsker eller ligger helt tæt sammen, så glemmer jeg næsten smerterne.

Vi har næsten ikke været adskilt de sidste to dage, men de enkelte gange har været ulidelige. Jeg føler det samme i de få sekunder, der går mellem jeg vågner, til jeg husker hvor jeg er. Smerten ligger lige under overfladen, den venter til Melinda er ude af syne, og så sætter den ind. Hun har været væk i mere end tyve minutter nu, og jeg begynder at blive utålmodig. Hun skulle hente nogle sidste ting til vores lille demonstration.

Valgstederne er allerede åbnet for ti minutter siden, og jeg står og flagrer midt på gaden med en sort sæk fyldt med skilte og flyers med fyord om Medcom.

Valgdag er den eneste dag, man er lovligt undskyldt fra sit arbejde. Man kunne forestille sig, at folk ville tage den med ro, udnytte situationen og løbe et par svinkeærinder på vejen. Måske i en anden verden, i denne kan de ikke få det hurtigt nok overstået.

Jeg ser Casey suse ud ad skydedørene – jeg så ham ikke engang gå ind – og af uforklarlige grunde vifter jeg ham hen. Det føles som at gense en god, gammel ven. Først reagerer han ikke, men lader som om han ikke har set mig. Jeg råber hans navn, og tvinger ham til at kigge i min retning. Han stopper og ser på mig med et tøvende blik. Jeg smiler og vinker ham hen.

”Casey,” udbryder jeg, ”hvordan går det?”

Han nikker med et anstrengt smil og mumler ud gennem tænderne: ”Fint, tak.”

”Nå, hvem satte du dit kryds ved?” spørger jeg overmuntert.

Han svarer selvfølgelig ikke, kigger i stedet undersøgende på sine sko. ”Vi håber alle sammen, at du snart bliver rask ... altså os på kontoret ... Herbert.”

”Jamen, jeg har det da fint,” siger jeg og hører min mave protestere surt. ”Jeg har boet hjemme hos Melinda de sidste par dage. Hun har det også fint ... Vi er blevet kærester.” Jeg kan ikke sige mig fri for at være lidt stolt.

Casey kigger uforstående på mig, nikker så og vender om på hælen. Noget der lyder som ”god bedring” slipper ud mellem hans sammenbidte tænder.

Jeg er ked af, at se ham gå så hurtigt, en del af mig ønskede at invitere ham hjem til mig og

Melinda og tale med ham som en ven. Forklare ham hvad det er, der er ved at ske, måske åbne hans øjne for revolutionen. Måske skylder jeg ham det, efter alt det jeg gjorde ved ham.

Jeg bliver nødt til at distrahere mig selv for at glemme smerten, og jeg imødekommer enhver distraktion. Smerterne er ikke værd at spille tid på. Jeg gider ikke tænke på, at min mave føles som ét stort blødende helvede. Og jeg gider ikke give det nogen særlig opmærksomhed, at det føles som om mine fødder er faldet af, og jeg humper rundt nede på knoglerne.

Mens Casey forsvinder i menneskevrirmlen, forestiller jeg mig igen stuen med pejsen. Melinda ligger foran den åbne ild, smuk som altid. Hun læser højt fra en billedbog for vores to børn; en dreng og en pige. Det ringer snart på døren, og jeg rejser mig fra min lænestol. Det er Casey og hans familie. Han har to små piger. Hans kone har bagt en kage, fadet er stadig lunt, da hun rækker det til mig. Det er ikke første gang, de kommer ud på gården til middag. Det er perfekt, og børnene elsker at lege med hinanden.

Jeg opdager pludselig, at Melinda kommer gående lige imod mig, kun få meter væk.

”Står du nu og sover igen?” siger hun og nusser mig på kinden.

Min krop vågner straks ved hendes berøring, min puls stiger en anelse, blodet bruser varmt i mine tindinger. Min hjerne fortæller mig, at alting er okay, og smerterne skubbes bagud. Mit underliv gør straks opmærksom på sig selv, lige så snart det får chancen, lige så snart der er et hul i smerterne. Sex og kærlighed blandes til en lyserød, pulserende energi, der som tordenkiler bombarderer alt det onde tilbage, hvor det kom fra.

Hendes kinder er røde, hendes øjne optændt af formål og med sig bærer hun en masse papskilte. Hun har været inde på kontoret og laminere dem. Nogle af dem har hun endda monteret på pæle, så de kan stå i jorden.

STEM IKKE PÅ FORBRYDEREN LYADON!

HAN HAR TUSINDE UNGE MÆNDS BLOD PÅ HÆNDERNE!

”LIVLINE” ER ET LUFTKASTEL!

KUN TO AIDSKLINIKKER I AFRIKA!

HUSK LIONEL WESTH, 25 ÅR GAMMEL!

HAN GAV SIT LIV TIL MEDCOM!

NU GIVER VI HAM EN STEMME!

MEDCOM SÆLGER GIFT!

TRIVIOL DRÆBER!

VALCONIA ER VANVID!

LAD KVINDER VÆRE KVINDER!

”Hvad sagde Herbert?” spørger jeg og kigger med en vis frygt på de rasende slogans.

”Jeg er ligeglad med Herbert,” siger Melinda og begynder at plante skiltene i jorden. Jeg skæver nervøst til folk omkring os, og stiller mig med vilje i vejen, så de ikke kan se skiltene. Jeg har mest lyst til at dække dem til eller tegne dem over, men heldigvis kigger folk slet ikke i vores retning, de har alt for travlt med at komme tilbage til deres computere. Min angst for at blive stenet til døde svinder stille og roligt, og jeg begynder at hjælpe Melinda med skiltene.

Jeg studser lidt over det feministiske angreb på Valconia, og frygter at vi måske skyder med spredehagl. Måske skulle vi have nøjes med at fokusere på Lyadon. Jeg siger ikke noget, selvom jeg nok burde gøre det. Jeg nænner det ikke, ikke nu hvor hun har lamineret skiltene og alt muligt.

Da de alle sammen er solidt plantet i jorden, begynder Melinda at råbe sit budskab. Jeg krummer tæer, men er alligevel glad for at det ikke var mig, der skulle starte.

”Lionel Westh blev kun femogtyve!” råber hun vredt til de forbipasserende vælgere. Det er ikke engang hendes historie, det burde være mig, der fortalte den. Jeg mimer med på hver en stavelse, men ikke en lyd kommer ud. ”Han arbejdede for Medcom og døde af at tage deres steroider. Han fik hjertestop, femogtyve år gammel!”

”... Hjertestop femogtyve år gammel ...” mumler jeg og føler mig som et barn, der snyder og kun synger halvt med på rundesangen.

Melinda springer frem og tilbage mellem de uinteresserede mennesker som en rasende furie. *Tusinder af døde! De fylder os med gift! Lyadon lyver! Lyver! Lyver!* Hendes bloddryppende ord får hende til at fremstå uhyggelig, enkelte viger, når hun kommer for tæt på. Hun er som en drage, stanken af svovl, slagger og forkullede lig emmer fra hendes gab, selvom *hun* slet ikke er deres morder. Folk er ikke vant til den slags ord, og det gør dem bange.

”Mordere!” hvæser hun og stopper et øjeblik op for at få pusten. Folk reagerer stadig ikke, de valgfarter bare mod valgstedets skydedøre, nu hurtigere end nogensinde, væk fra den skøre dame.

Jeg lægger min hånd på hendes skulder, og hun ryster den instinktivt væk.

”Undskyld, jeg så ikke det var dig,” siger hun forpustet. ”Jeg tror ... Jeg tror vi bliver nødt til at lave en ... en blokade,” puster hun og kigger forventningsfuld på mig.

”Det tror jeg ikke er godt,” siger jeg og rynker panden. ”Så bliver vi helt sikkert fjernet.”

”Du har nok ret,” siger Melinda og ser lidt opgivende ud.

”Vi prøver én gang til,” siger jeg og løfter hendes hage. ”Så skal jeg nok gøre det bedre end før.” Jeg kan ikke lide at se hende slagen, det minder mig alt for meget om den gamle, duknakkede Melinda, jeg plejede at arbejde sammen med og kigge lige igennem. Desuden har jeg ikke lyst til at lave en blokade, jeg er ikke engang helt sikker på, hvad det indebærer, men hvis jeg kan slippe for det ved at løbe rundt og råbe lidt, er jeg vist billigt sluppet. Inden længe kan vi tage hjem, og så kan vi da i det mindste sige, at vi prøvede. Vi gav det et ærligt forsøg.

”Gå nu væk!” runger en dyb mandestemme, og jeg ser at Melinda allerede er sprunget ind foran en korpulent type med et vredt, rynket ansigt. Hun nægter at flytte sig. Hver gang han prøver at trippe udenom hende, følger hun med.

”Hør på mig! Jeg har arbejdet i Medcom. Du aner ikke hvor mange bivirkninger der er ved deres medicin, og de er fuldstændigt ligeglade.”

”Jeg har travlt,” siger manden og prøver at lave endnu en undvigelsesmanøvre.

”Nej, du har ej,” siger Melinda og prøver at fange hans flakkende blik. ”Medcom siger, du har travlt. Du bestemmer selv, fordi du er et menneske.”

Jeg kigger nervøst fra Manden til Melinda. ”Melinda, jeg ved ikke ...”

”Hold nu op,” vrisser hun og kigger surt på mig. ”Vi bliver nødt til at tage dem én af gangen.”

Manden lader til at have opgivet at komme frem, for han er stoppet op. Han har armene over kors og kigger utålmodigt på os. ”Hvad er det du vil sige?” brummer han til sidst og rynker sin allerede rynkede pande. ”Så få det dog overstået, så jeg kan komme videre.”

”Du må ikke stemme på Lyadon,” siger Melinda og kigger bedende ind i hans hårde, mørke øjne. ”Kan du ikke se, hvad det er Medcom gør? De presser os til bristepunktet og gør os afhængige af deres medicin. Spørg Medcom om bivirkninger. Spørg dem om dødeligheden blandt deres unge ansatte ... Kan du ikke forstå det?”

”Jeg er ikke dum,” siger han og lægger sit hoved lidt på skrå. ”Og nu skal jeg fortælle dig noget, dame. Der er noget *du* ikke forstår. Den frie, globale konkurrence dikterer at *alle* får mere og mere travlt. Det er et sundhedstegn og ikke noget at gå og klynke over. Medcom har skaffet arbejde til min far og begge mine brødre. Jeg og mange andre står i dyb gæld til Medcom ... Derfor sætter jeg mit kryds ved Lyadon. Det er ikke fordi, jeg ikke forstår.”

”Du er hjernevasket!” bryder jeg pludselig ind. Skiderikken irriterer mig, fordi han er så bevidst og velargumenteret. Han forstår hvordan maskinen kører, men accepterer den alligevel, det var nemmere og mere fortrøstende at tænke på de her mennesker som intetanende får. ”Du lever og dør for nogle syge pampers drøm om verdensherredømme. Du er ikke dum ... Du er snotdum!”

”Flyt dig,” siger han. ”Jeg gider ikke mere af det her fis.”

”Der er nogle, der fjerner skiltene!” hylér Melinda pludselig og haster af sted.

”Hvad nu hvis jeg ikke vil flytte mig,” siger jeg og knytter mine næver. Manden vejer nok det dobbelte af mig, men jeg er ligeglad, adrenalinen pumper, jeg vil se blod. Jeg er træt af de her skide arbejdere, de forstår ikke, at vi prøver at gøre dem en tjeneste. De er måske slet ikke værd at hjælpe.

”Så kan vi stå her resten af dagen,” sukker han og slår opgivende ud med hænderne.

Slagsmålet er ovre, inden det begyndte, og jeg er en smule skuffet. Et øjeblik havde jeg glemt, at jeg er den eneste her i mængden, der kan få pulsen op over de tres. Jeg vender mit blik uinteressert væk, og lader staklen passere.

”Gør som det passer jer!” råber jeg til de forbipasserende og slår forbandende ud med armene. ”Gå ind og sæt jeres fedtede, lille kryds ved Lyadon. I fortjener ham sgu!”

Jeg lukker øjnene og lytter til deres hviskende stemmer, mens de suser forbi mig. Ordet ”*negativ*” hvisler gennem luften. *Hvorfor er han så negativ? Hvad er der galt med ham?*

Folk har ikke lyst til at høre vores ord, de foretrækker løgnen. Den smager bittersødt, men er helvedes meget nemmere at sluge end sandheden.

Lyadon er som et narkotikum i vores krop, der fortæller os at alting er godt, selvom det ikke er det. Dem der fremlægger sandheden er *negative*, begrav dem og deres stikkende ord.

Mig og Melinda er idealister, vi tror på hvad vi selv siger – tror jeg nok – vi ser mennesket som tænkende og kritisk og villig til forandring. Lyadon derimod ved, at tingene ikke forholder sig sådan, han har gennemskuet mennesket, han har opdaget, at det er dovent og grådigt og spiller derefter. Jeg behøver kun at vende blikket indad, for at få bekræftet at han har ret.

Der er ikke nogen, der i virkeligheden har energien til en revolution, det kræver alt for meget. Der bliver ikke noget fakkeltog, den slags fællesskab er fortid. Det demokratiske styre, der opererer i menneskelige værdier og idealer, er fortid. Frihed og personlige drømme er byttet ud med rigdom og status på et konstant voksende globalt marked. *Det er et sundhedstegn*, var det ikke det han sagde, ham manden med det sure, rynkede ansigt. Et forpulet sundhedstegn?!

Alene er vi intet, sammen er vi en nation! Vi er myrer, og vores eneste opgave er at bygge den største tue. Det er faktisk direkte arrogant at tænke på os selv som individer. Måske er vi i

virkeligheden bare ved at falde på plads i naturens rette orden – dyrene synes at forstå det fint! – måske er det bare mig, der er noget galt med.

I et feberagtigt øjeblik beundrer jeg nærmest Lyadon for hans skarphed. Han kender mennesket, og giver det hvad det vil have, ikke ligesom mig og Melinda, der prøver at ophøje mennesket til noget, det ikke er.

Jeg hører Melinda råbe og skribe, og jeg vågner straks op. Jeg skammer mig, da jeg ræser forbi en af Lyadons store valgplakater og sender ham en spytklat lige mellem øjnene.

En mand i blå Medcom-uniform er ved at pille vores skilte op af jorden, og en anden tager med usikre bevægelser fat i Melindas arm. Jeg sætter tempoet op. Jeg har stadig lyst til at smadre noget, og nu har jeg en valid undskyldning.

Den unge Medcom-mand slipper hende straks, da han ser mig komme ræsende, og hans kropssprog er afvæbnende. Han når dog ikke at få et ord indført, før han ramler mod jorden med munden fuld af blod og løse tænder. Han bliver pænt liggende, makkeren smider skiltene og løber i frygt.

Mine knoer bløder, og slaget forplantede sig smertende op gennem min arm. Der var noget, der gav en foruroligende knæklyd oppe ved min skulder, og pludselig gør det ondt alle mulige tænkelige og utænkelige steder i kroppen.

”Lad os komme væk,” stønner jeg og griber Melindas hånd. Jeg støtter mig til hende, og hun kan mærke, at der er noget galt.

Da vi er kommet omkring et hjørne, stopper jeg og støtter mig op ad en husmur. Flugten var mest for min egen skyld, der er vist ikke nogen, der tør at følge efter os.

”Hvor gør det ondt?” spørger hun og kigger bekymret på mig.

”Mere eller mindre over det hele.”

Melinda tager hånden ned i lommen og graver nogle små, hvide piller frem.

”Hvad?! Render du stadig rundt med dem på dig?”

”De var til dig,” siger hun og rødmer. ”Jeg har set dig tage dig til maven, så jeg tænkte ...”

”Det er da for åndssvagt,” udbryder jeg og lyder lidt mere gal end tiltænkt. ”Smid dem væk!”

Hun kaster dem straks fra sig, og de triller hen over asfalten.

”Jeg vil hellere dø end at tage det lort,” siger jeg, og kan mærke at mit mavesår måske vil tage mig på ordet. ”Det er okay, at det gør ondt ... Det værste er ikke at kunne føle.”

”Undskyld, jeg var bare bekymret for dig.” Hun ser ud som om, hun er ved at græde, og jeg hader lige pludselig mig selv.

”Undskyld, det var ikke min mening at lyde så sur,” siger jeg og lægger min hånd på hendes

skulder. Jeg ville omfavne hende, men smerten har cementeret mig fast, hvor jeg står.

”Hvad skal vi gøre nu?” snøfter hun og kigger længselsfuldt tilbage på folkemængden.

”Vi kan ikke nå de mennesker,” siger jeg tvært. ”Valget er afgjort.”

”Skal vi så bare tage hjem?”

Hun serverer den for mig, og for ti minutter siden havde jeg været fint tilfreds med den løsning, men lige pludselig er der noget andet, der rører sig i mig. Måske er det smerten. Måske er det Lyadons selvtilfredse smil på valgplakaten, eller det faktum at jeg nær havde overbevist mig selv om hans model. Måske er det Melindas bedrøvede udtryk. Måske er det fordi jeg er ved at dø. Lige pludselig står det soleklart for mig, hvad der skal gøres.

”Vi tager ikke hjem endnu,” siger jeg og får endelig rettet mig op. ”Vi går over til plan B”

”Plan B?” siger Melinda med store øjne. ”Der er ikke nogen plan B.”

”Jo, jo, jeg har lige fundet på den.”

”Og hvad går plan B så ud på?”

”Sabotage!”

Kapitel 14

Da vi når sektoren for sundhed og forskning, er det Melindas tur til at klage over mavesmerter. Hun er ligesom jeg begyndt at mærke bagsiden ved at stå på helt egne ben. Vi har lovet hinanden nogle dages hvile, når vores første mission er fuldbyrdet, og vi glæder os mere, end vi tør give udtryk for.

Men først må vi gøre os fortjent til hvile. Laboratorierne er vores destination. Med lidt held virker mine adgangskoder stadig, ellers må vi smadre os vej ind. De sørgelige, menneskelignende forsøgsdyr, laboranten præsenterede mig for, *må* befries. De skal ud, for ligesom Westh render de rundt inde i mit hoved og laver en forfærdelig larm.

Melindas tilføjelse til plan B er at vi skal ind på Valconia og smadre deres rugemaskiner. Min tilføjelse er, at hvis nogen prøver at stoppe os, smadrer vi også dem.

Jeg tror i virkeligheden ikke på, at der er nogen, der vil prøve at stoppe os, for det vi har tænkt os at gøre kan strengt taget ikke lade sig gøre. Der findes ikke oprørere og sabotører i det her samfund. Hvis vi gør, hvad vi har tænkt os, findes vi ikke, ergo kan vi ikke blive straffet. Jeg tænker på Lecia, og må minde mig selv om at hun ikke er min ex. Der var et realisationsøjeblik, hvor jeg indså at hun ikke var en alvidende computer, men et sæt øjne, måske endda mange sæt øjne, der iagttog mine regelbrud nøje uden at gribe til handling. Da forstod jeg, at jeg kunne gøre lige hvad der passede mig. Somme tider føles det som en forbandelse, for manglen på modstand gør det uklart, hvad det er vi kæmper imod, og hvordan vi præcis skal ramme det. Man ender med at slås med sig selv, fordi der ikke er nogle andre, der stiller op. Det er svært at se, hvad der er op og ned, og man føler, at man famler i blinde. Jeg savner en mur, en låst dør eller endnu bedre; at blive gennemtæsket med knipler og blændet med tåregas. Bare et eller andet, der kunne få oprøret til at føles mere ægte. Martyrium lader vente på sig.

Westh var ægte, men jeg så desværre aldrig hans lig. Gid det var mig, der havde fundet ham. Jeg havde gemt liget, og kigget på det hver eneste gang min hånd vaklede. Jeg kunne have haft ham i mit klædeskab derhjemme, den rådne stank og fluernes summen ville minde mig om den gode sag, hvis jeg skulle gå hen og glemme den.

Måske skulle jeg opsøge hans familie, hvis han har nogen, de *må* da have et horn i siden på Medcom. Jeg forestiller mig at sidde sammen med dem og fortælle dem hvor fortræffelig deres søn

var, og hvor godt jeg kendte ham. Moderen bryder sammen i tårer, faderen ryster sin næve vredt og bander af Medcom. Jeg tager moderens hånd, kigger hende i øjnene, og lover at jeg vil hævne hendes søn.

Min fantasi springer som en sæbeboble, da jeg kommer i tanke om, at Wesths mor er en stor, forkromet maskine, som jeg er på en mission for at dræbe, og hans far en ukendt, frossen sæd-ispind. Det bliver nok svært at føre dyb samtale med de to.

Det er hen på aftenen, og der er stadig masser af mennesker i den store, summende sektor for sundhed og forskning. Vi glider ganske ubemærket gennem masserne og styrer direkte mod laboratorierne.

Da indgangsdørene er inden for synsvidde, føler jeg pludselig en savtakket kniv bryde igennem mit maveskind. Min morder er nådesløs, for han kører kniven rundt i mine indvolde, og i et hurtigt ryk opad sprætter han mig op som en fisk, kløver mit brystben med umenneskelig styrke, den kolde klinge børster mod mit spastiske hjerte.

Jeg falder om og kigger panisk op på ansigterne omkring mig. Jeg *må* have et glimt af min morder, inden livet ebber ud.

Men der er noget galt, de ser rolige ud, skæver ikke engang til mig som jeg falder. Jeg tænker på, hvordan jeg må se ud med indvoldene pladrende ned ad mit blå Medcom-tøj – blodet syner helt sort på det mørkeblå stof – og undrer mig over deres ligegyldighed.

Med stort besvær får jeg løftet mit hoved, bare en anelse. Jeg kigger ned ad mig selv, og det er langt værre end jeg troede ... Ikke en plet! Ikke en skramme! Morderen er inde i mig. Han løber rundt med en miniaturekniv og kapper blodtilførslen til ét organ af gangen.

Melinda kigger ned på mig med store, forskrækkede øjne. Hun rækker mig hånden og får trukket mig ind til siden. Menneskestrømmen buldrer videre forbi os som en stime guppyer, og vi smutter ubemærket ind i gyden mellem to hvide bygninger.

”Er du sikker på, vi ikke bare skal tage hjem?” spørger Melinda bekymret og børster mig over håret.

”Nej, nej, det er okay,” bæver jeg og prøver at få hold på mig selv. ”Smerten holder mig skarp og vågen ... Det er okay, at det gør ondt.”

”Men jeg er bange for, du kan ... dø,” hvisker Melinda og tager sig selv til maven. Hendes smerter er ikke lige så slemme som mine endnu, men det bliver de.

”Jeg er ligeglad, jeg elsker smerten!” brøler jeg vanvittigt og hamrer min næve ind i muren. Huden skræller af i store, hvide lunser, og mine blottede skeletknoer smadrer mod betonen.

Det hjælper ikke en skid, nu har jeg bare ondt i hånden og i maven. Jeg vil have, at den lyserøde bølge skal komme og redde mig fra smerterne, men uanset hvor meget jeg prøver at stille skarpt på følelsen, kan den kun blive sygeligt leverfarvet. Smerterne er blevet immune overfor Melindas væsen, og min pik svarer heller ikke. Min krop må have udviklet antistoffer, jeg har drukket for dybt og længe af hendes kop.

”Sig du elsker mig,” hvæser jeg ud gennem tænderne.

”Jeg elsker dig ...”

”Det er ikke nok, det hjælper ikke ... Sig at du vil have mig.”

”Jeg vil have dig ...”

”Nej! Sig det på en mere fræk måde for helvede!”

”Jeg forstår ikke, hvad du mener.”

”Forstår ikke hvad jeg mener?? Prøv og mærk!” råber jeg og hiver hendes hånd ned til mit skridt.

”Den er død, Melinda. Død!”

Hun vrister sig fri, kigger uforstående og lettere skræmt på mig, og i et sekund hader jeg hende. *Du gør mig bange, jeg kender dig ikke, du er fremmed for mig lige nu* – Det er hvad hun siger med sine øjne. *Om få timer vil du have det lige så dårligt som mig, min skønne, og så kan vi miste forstanden sammen. Til den tid vil du måske forstå, hvad jeg mener.*

”Det er bare voldsomt,” siger hun og kigger ned, hun virker lidt undskyldende. ”Jeg håber ikke, det bliver værre end det her.”

”Jeg har det lidt bedre nu,” mumler jeg og flår den savtakkede kniv ud af mine indvolde. Jeg ved at der ikke går længe, før endnu en snigmorder sætter ind med et nedrigt angreb. Hvis vi skal gøre noget godt, skal det være nu.

Jeg stormer med fornyede kræfter mod laboratorierne, og Melinda gør sit bedste for at følge med. *I aften starter det, Westh. Jeg er din stemme fra graven. Jeg er din marionet, der fuldbyrder hævn.*
HUSK LIONEL WESTH, 25 ÅR GAMMEL! HAN GAV SIT LIV TIL MEDCOM! NU GIVER VI HAM EN STEMME! MEDCOM SÆLGER GIFT! TRIVIOL DRÆBER! STEM IKKE PÅ FORBRYDEREN LYADON! HAN HAR TUSINDE UNGE MÆNDS BLOD PÅ HÆNDERNE!

Jeg banker min adgangskode ind, og døren går selvfølgelig op. Hvorfor skulle de også skifte koden? Der er jo ikke nogen, der kunne finde på at sabotere Medcoms laboratorier. Da slet ikke en af deres egne ansatte. Endda ham, der i sin kolos af en rapport klart og utvetydigt frikender Medcoms store sællert, Triviol.

Jeg suser som en trækvind gennem det yderste afsnit af laboratoriet. En ung laborant hilser og

spørger mig om mit ærinde. Jeg svarer ikke, men skyder direkte mod rummet med de ti adskilte bure.

Laboranten indhenter mig først, da jeg er derinde. Jeg står og kigger på ti tomme celler og føler mig som en dreng, der har glædet sig i en måned til at komme i zoo, kun for at finde alle burene tomme. Hvor er løven og tigreren, og hvad de ellers alle sammen hedder? Og hvor er de små, menneskelignende forsøgsdyr med blødende hududslæt og giftige farvepigmenter sprøjtet ind i øjnene.

”Far, far, hvor er de? Det var dem, jeg havde glædet mig allermest til at se.”

”Det skal jeg fortælle dig, min søn. De er brændt op i helvedes flammer, inde i ovnen på forbrændingen.”

”Aflivede de dem ikke først, far?”

”Nej, det var der skam ikke tid til, min dreng. De brændte op levende.”

”Hvor er de?” Spørger jeg og vender mig mod den unge, perfekt symmetriske blegfis. *Ned med Valconia!* Det er ikke den samme laborant som sidst, de ligner alle sammen hinanden, måske er det den samme.

”Hvor er hvem?” spørger han og ser noget desorienteret ud.

”Åh, undskyld, jeg glemte at præsentere mig. Det var ikke for at gøre dig nervøs. Navnet er Casey, jeg er her for at tjekke, at alt går rigtigt for sig ... SÅ KAN DU FOR HELVEDE IKKE VISE MIG, HVOR I GEMMER DE SKIDE FORSØGSDYR?!”

”Forsøgsdyrene, de er ...” Han gør sit bedste, men han er tydeligt rystet. Jeg vidste ikke, at en Valconia-dreng kunne rødme, en god portion akut dødsangst er alt hvad der skal til. ”... De havde en brist i deres immunsystem, et selvdestruktivt enzym ...”

”Det giver ikke nogen mening. Hvad fanden betyder det?” Al den ophidselse og råben har vækket smerterne igen. Der kryber en ninja rundt i min milt, og to saracenske krigere er ved at hakke min lever til shish kebab.

”De blev allergiske overfor sig selv,” siger han og holder vejret.

”Så hvor er de nu?”

Jeg ser Melinda ud af øjenkrogen. Hun har stået og kigget på i et stykke tid. Hun ser ikke spor rask ud, hun læner sig udmattet op ad væggen med den ene hånd hvilende på maven.

Laboranten synker en klump og hvisker: ”Sendt til destruktion.”

Med ét overrumpler al uretfærdigheden mig, og jeg ser rødt. Noget skal dø, noget skal lide, og denne unge mand bliver min syndebuk. Han skal betale, for alt hvad Medcom har gjort. Jeg ser Lyadons smørrede grin på hans læber, selvom hans ansigt i virkeligheden er fortrukket i rædsel.

Melinda skriger et eller andet, men stemmen er fjern og utydelig. Jeg hører det som: Dræb ham! Dræb ham! Men måske er det noget andet hun siger.

Jeg sniger mig ind på laboranten som et rovdyr, og han bakker uden at kigge sig for. Pludselig banker han ryggen mod et skab. Han er fanget, han er min. Jeg har trængt ham op i en krog, og nu vil jeg æde ham levende.

På et bord på min venstre hånd står et stativ inddelt i små rum. Hvert rum indeholder en farvet ampul med en nål, ikke mere end et par millimeter lang.

Jeg griber en rød og en blå, en til hver hånd.

”Nej!” hyler den unge laborant og kryber så langt op i hjørnet, som det er muligt. ”Ikke de stærke allergener!”

Det forekommer mig, at Melinda hujer og råber på blod. Min dejlige Melinda, min inspiration og min allerstørste fan. Jeg vil ikke skuffe hende. Jeg springer frem mod ham med et brøl og hakker nålene ned i hans bløde arme.

”Hvordan føles det, hvad?!”

”Er du sindssyg?!” skriger Melinda pludselig helt tæt ved mit øre, jeg er nær død af skræk. Hun skubber mig væk og ser til den unge mand.

”Det er ganske enestående,” mumler han og indstiller på sit headset.

”Enestående?” spyttter jeg og kigger mere end forundret på ham.

”Ja, de kraftige allergener er aldrig afprøvet på et menneske før ... Det er en helt enestående mulighed.” Han trykker på en lille knap på siden af øresneglen og begynder at tage diktat.

”Omgående rødmen og hævelse omkring stiksår. Overfladisk, brændende smerte.” Han taler langsomt og hvæsende ind i den lille mikrofon, men med en vis underlæggende iver i stemmen.

”Sammensnøring af luftrør, brændende fornemmelse i svælg ... Puls tæt på tohundrede.”

”Du har myrdet ham!” skriger Melinda og dækker sit ansigt med hænderne. ”Hvorfor? Hvad havde han gjort?!”

Jeg svarer ikke, jeg kan ikke høre andet end den døende laborants sløvede stemme, der langsomt remser sine symptomer op.

”Tørstig ... Puls dalende ... Er ved at miste bevidsthed ... Skifter over til kameraer for dokumentation af dødssekvens ...”

Det er den mest ækle ting, jeg har set, men jeg får ikke dårlig samvittighed, tværtimod. Jeg føler, jeg har gjort ham en tjeneste. Jeg vidste det ikke, da jeg stak nålene i ham, men nu kan jeg se, at det var et medlidenhedsdrab. Den måde han dør på, definerer den måde han har levet på. Det er ikke

noget liv.

”Vi bliver nødt til at komme væk!” råber Melinda og trækker i mig. ”Han er død!”

”Det er lige meget,” beroliger jeg hende. ”Han bliver snart erstattet.”

Vi stavrer gennem yderste afsnit af laboratoriet, begge omtåget af smerter. Melinda kæmper en ulige kamp for at holde mig oprejst. Pludselig får hun overbalance, og vi brager ind i hylder fyldt med små pilleglas. De smadrer, og røde, gule og blå piller strør ud over gulvet.

Jeg kan ikke stoppe min hånd, den rækker grådigt efter de små smertestillere.

Jeg opgiver at stå imod, nu vil jeg igennem hele farvepaletten. Jeg ved ikke engang, hvad det er for nogle, jeg spiser. Jeg skovler piller og glasskår ind i munden og synker uden noget vand. Når alt kommer til alt, er mennesket nok for svagt til at stå på egne ben. Lyadon har gennemskuet mennesket, ligesom han har gennemskuet mig.

Melinda begynder at blive utydelig. Du godeste, hvad er det for nogle piller, jeg har taget? Jeg kan ikke føle min krop, og alting smager af blod. Skyggerne kommer krybende ude fra siderne og lukker sig sammen om mig. Jeg vil gerne fortælle Melinda, at jeg er ved at dø, men jeg kan ikke sige noget ... Hun opdager det vel tids nok.

Kapitel 15

Hvor er jeg henne? Jeg ligger på et hårdt underlag, belysningen er sparsom, det ligner en slags celle ... Jeg må befinde mig et sted under laboratorierne ... Det er sket! De har spærret mig inde!

Det her er hvad, jeg har ventet på. Mit martyrium. Det er her, jeg rammer muren, og oprøret virkeliggøres. Der kan ikke gå længe nu før en massiv, hætteklædt bøddel træder ind af celledøren bærende på gud ved hvilke helvedesinstrumenter. Perfekt udformede til at volde den størst mulige skade på det menneskelige legeme. Hvem ved, måske har han en hel rullevogn med. Jeg vil vide når han kommer, for lugten af frisk, blodig død rejser i forvejen for ham.

Måske skal jeg udsættes for hæslige eksperimenter. Sadistiske øjenoperationer uden bedøvelse eller kastration med rustne, sløve instrumenter. En ting er sikker, og det er, at jeg aldrig vil samarbejde, jeg vil aldrig give dem, hvad de vil have. Jeg vil grine dem op i deres ansigter, selv når jeg er blind og lam og kastreret. Selv når de har skrællet huden af mig, rullet mig i salt og fået vilde hunde til at tygge på mine indvolde, vil jeg sende dem et blodigt, tandløst grin. Jeg vil velkomme døden som en kær, gammel ven, og mit trodsige smil vil stivne til evigt skue. Eller i hvert fald til de kører mit smilende kadaver ind i ovnen på forbrændingen.

”Er du vågen?”

Jeg vender hovedet mod lyden, den kommer tilsyneladende fra min nabocelle, og er akkompagneret af en diskret, men konstant lyd af fingre mod et tastatur.

”Hvem er du?” siger jeg ind i mørket. ”Har de også fanget dig?”

”Der er ikke nogen, der er fanget,” siger den fremmede og trykker videre på tastaturet. Jeg opfatter lyden som kommende ganske tæt på, men det er umuligt, for nabocellen er totalt mørklagt. ”Du besvimede, og de lagde dig her til opvågning.”

”Nej, det er for nemt” siger jeg og kigger rundt i den mørke, uvenlige celle. Det er helt tydeligt, at jeg bliver holdt fanget, og efter hvad jeg har gjort, er det vel egentlig ganske forståeligt. ”Jeg tror ikke, helt du forstår ... Jeg har slået nogen ihjel.”

”Nej, du har ej. Laboranten har det fint. Det bad de mig om at fortælle dig.”

”Jeg så ham dø ... Kameraerne filmede det.”

”Nu skal du ikke være fjollet ... Der er ikke nogen ansatte i Medcom, der ville slå hinanden ihjel.

Han besvimeede bare. De gav ham noget modgift bagefter.”

”Det tror jeg ikke på ...”

”Det må du selv om ... Du kan jo hilse på ham på vej ud.”

Det ville være en udmærket løsning, hvis det ikke var fordi, jeg ikke kan kende forskel på nogen af dem. Der er nok desværre ikke nogen måde at få svar på.

”På vej ud? Så du siger, at jeg er en fri mand ...?”

”Fri som fuglen.”

”Fri som en fugl i bur,” mumler jeg og kigger på den massive celledør.

”Den er ikke låst,” siger den fremmede og taster løs nu i små, hidsige maskingeværssalver.

Jeg vælger at tage ham på ordet, da påstanden er så nem at få afprøvet, at det ville være tåbeligt at lyve om. Så jeg *er* virkelig en fri mand. Jeg føler en vis skuffelse. Der er ingen bøddel med en raslende rullevojn, ingen elektrochok og ingen martyrdød i sigte. Oprøret forbliver en idé inde i mit hoved; et i forvejen overfyldt sted, hvor døde mennesker render rundt og laver en frygtelig larm.

”Hvor er Melinda?” Da jeg har vænnet mig til tanken om, at jeg ikke er død eller skal dø, kommer jeg pludselig i tanke om min bedre halvdel. Måske er det gennem hende, de vil ramme mig.

”De sendte hende hjem.”

”Hun var i store smerter,” siger jeg, og tænker på det sidste slørede billede jeg så af hende. Hun sad sammenkrummet med ansigtet fortrukket i smerte.

”Hun fik noget for sine smerter. Hun skulle være klar til at komme på arbejde inden længe.”

”Kan du ikke holde op med at taste?” udbryder jeg pludselig. ”Det er irriterende at høre på.”

”Det kan jeg ikke, det er mit arbejde. Hvis jeg stoppede, ville jeg falde bagud i forhold til kvoten.”

”Hvordan kan du se noget?” spørger jeg, for jeg er nu helt sikker på, at han sidder i nabocellen. Jeg kan nærmest høre ham ånde.

”Jeg har ikke brug for at se, jeg taster bare.”

”Hvordan fanden ved du så, hvad du skriver?!”

”Jeg kender tasterne. Jeg er ikke ligesom dig.”

”Ikke ligesom mig? Hvad vil det sige?”

”Jeg er en prototype.”

Han taler om sig selv, som var han et stykke isenkram, og det gør mig mildt sagt utilpas. Et spørgsmål melder sig allerbagerst i min bevidsthed, men jeg tør ikke stille det.

”Du skal bare gå til højre, til venstre og så til højre igen, så er du ved elevatoren,” siger han og henleder sin fulde opmærksomhed til blindskrivningen. Tempoet stiger, indtil tastelyden er en næsten

konstant tone.

”Kan du ikke følge mig ud?” siger jeg og arbejder mig alligevel hen mod det presserende, grufulde spørgsmål. ”Jeg har ret dårlig stedsans.”

”Det er simpelt. Højre, venstre, højre.”

”Du kan ikke gå herfra, kan du?”

”Højre, venstre, højre. Repeter det for dig selv, hvis det er nødvendigt.”

Jeg forstår pludselig, at han har siddet hernede i en evighed, måske i årevis. Siddet i mørket og tastet uden stop. Han er en prototype, morgendagens arbejder. Han kan arbejde på trange, mørke steder og brokker sig aldrig. Han må være pumpet på stoffer, ellers ville han blive vanvittig eller tage sit eget liv. Jeg behøver ikke at vide, nøjagtig hvor lang tid han har siddet her. Det er lige meget, selv én dag er for lang tid.

”Du kan komme med mig,” udbryder jeg og tager fat i tremmerne ind til hans celle. ”Du behøver ikke at sidde her.”

”Jeg er her med min egen fri vilje ... Dørene er ikke låst, husker du.”

”Men der er en verden udenfor. Der er mennesker og ... lys!”

”Min plads er her. Jeg yder mit bidrag fra denne station.”

”Det kan du umuligt være tilfreds med!”

”Man kan vel godt sige, at jeg er ... tilfreds.”

I det øjeblik indser jeg, at jeg bliver nødt til at aflive ham. Han kan ikke, *må* ikke være tilfreds. Det er stofferne, der taler. Det eneste humane er at vride halsen om på ham, sende ham til et bedre sted.

Jeg flår celledøren op – den er rigtigt nok ulåst – og drejer skarpt til højre. Hans celledør er også åben.

Jeg sætter foden indenfor hos min nabo, og i det samme tændes to blå lygter foran mig. Nej, ikke lygter, to blå øjne. De lyser op i mørket uden noget menneskeligt udtryk, og i mit hoved retter jeg igen ordet ”øjne” til ”lygter”.

Mine planer om endnu et medlidenhedsdrab bliver forpurret, jeg tumler ud af cellen paralyseret af frygt.

”Højre, venstre, højre,” messer han endnu engang, og de blå lygter slukkes. Han taster videre, og jeg løber til højre eller venstre, jeg er ikke sikker.

Grebet af panik løber jeg ned ad den lange, mørklagte gang med celler på begge sider.

Til sidst klasker jeg opad en pansret dør. Jeg famler langs karmen og finder et trykdisplay, men jeg kan ingenting se, og kan heller ikke huske koden.

I den anden ende af gangen hører jeg pludselig en dør gå, og et sæt blå øjne skyder frem som projektører i mørket. Det er ikke prototypen, det er noget andet.

Jeg vender ryggen til og begynder at taste febrilsk. Ikke kigge tilbage, ikke gå i panik. Ikke lytte til de knusende fodtrin, der buldrer af sted i voldsom galop.

Det blå spotlys kommer nærmere og oplyser trykdisplayet for mig. Jeg begynder at taste alt muligt nonsens ind: TRIVIOLDRÆBER ... HØJREVENSTREHØJRE ... Hvorfor kan jeg ikke huske det? Jeg vil ikke stikkes i ryggen ... MELINDAMELINDA ...

RØVPATTERRØVPATTERHØJREVENSTREHØJRE ... han kommer nærmere og nærmere ... DØVILIKKEDØ ... DØDRÆBDØ ... Nej, det er forkert! Det er ikke rigtigt!

Det blå lys bader alting, og jeg kan pludselig se trykknapperne helt tydeligt. Det er ikke bogstaver, det er tal! Pludselig husker jeg koden. Jeg banker den hidsigt ind, og døren går op.

Vagten med de blå, lysende øjne griber efter mig, men jeg smækker den tunge dør i. Der lyder en knasende lyd, og hans arm rammer gulvet på min side af døren.

Jeg kigger med rædsel på armen, der spræller rundt på gulvet som et afrevet insektben. Det må være stofferne i hans krop, der er skyld i det. Lemmerne arbejder videre på egen hånd, når de amputeres fra kroppen.

Det må være tilfældigt, men armen kryber i min retning. Jeg må væk, den må ikke røre mig.

Jeg løber og løber og kigger febrilsk efter et udgangsskilt.

Jeg føler endelig, at jeg er på rette vej, da jeg af uforklarlige årsager føler mig draget tilbage til en døråbning, jeg lige har passeret.

Der er en trappe, der leder ned. Trinene er badet i blåt, blinkende lys, og jeg kan høre en svag, maskinel summen. Jeg har ikke noget at gøre dernede. Jeg ved godt, hvad der foregår dernede, jeg behøver ikke at se det. Uhyggelige forsøg i forlængelse af den menneskelige ydeevne.

Men hvis jeg ved det, og ikke behøver at se det, hvorfor står jeg så som naglet til jorden og stirrer ned i dybet? Måske er det fordi, der mangler noget ... Skrigene. Hvor er skrigene? Jeg har brug for at høre skrigene.

Jeg går det blå lys i møde med tøvende skridt, et trin ad gangen. Det surrelle, blå stroboskop får mine bevægelser til at hakke, og jeg føler mig som en slags robot.

Jeg ser gulvet komme op imod mig, og jeg dækker for mine øjne, da jeg når nederste trin. Jeg bliver nødt til at samle mod, før jeg kigger.

Jeg prøver at danne mig et billede af Melinda inde i mit hoved. Jeg vil gerne tænke på hende, på den varme måde jeg plejede, men den sure Melinda med de nervøse trækninger ved mundvigen

bliver ved med at dukke op. Jeg er for bange og for forvirret til at ramme en god følelse. Når jeg åbner øjnene, vil alting ændre sig, måske skulle jeg bare vende om. Jeg behøver ikke se det. Men så igen, hvad for et liv vil jeg kunne leve, når jeg ved, at der sidder mennesker i mørket og taster løs i årevis uden at brokke sig det mindste. Jeg kan vel lige så godt få det sidste med. Skaden er sket.

Jeg lader hænderne falde ned langs siden og åbner mine øjne hurtigt. Som at tage et plaster af.

Jeg møder et syn, som jeg med det samme ved må være forestilling. Hvor mange piller spiste jeg ikke, da jeg lå oppe på laboratoriegulvet? Halvdelen af dem vidste jeg ikke engang hvad var for nogle.

Jeg ved, at der ikke *kan* sidde mennesker foran mig med blottede hjerner, der lyser op som juletræer, fastspændt og tilsluttet højspændte elektroder.

Logikken siger mig, at der ikke *kan* gå mænd med seks arme og overudviklet muskelbygning rundt foran mig og bære på tonstunge maskiner.

Jeg er helt sikker på, at det er hallucinationer, for disse forsøgskaniner, jeg har opfundet inde i mit hoved, har alle salige, tilfredse blikke. Der er ingen beklagelser og ingen skrig. Bare et enkelt skrig havde fået mig til at tro mine egne øjne. Jeg er pludselig ret sikker på, at prototypen og vagtens vridende arm også var fri fantasi. Måske drømmer jeg. I så fald vil jeg gerne vågne nu.

Jeg vender mine fantasifostre ryggen og begiver mig op ad trappen.

Da jeg når gangen, beslutter jeg mig for at tage et hvil. Hvis jeg kan falde i søvn inde i min drøm, vågner jeg måske i virkeligheden. Jeg lægger mig i fosterstilling inde langs væggen og klemmer mine øjne i. Når jeg vågner, skal alting nok være meget bedre.

Kapitel 16

”Slagtilfælde,” siger manden med den hvide kittel til mig langsomt, som om han taler til et lille barn, eller en, der er hørehæmmet. ”Farligt ikke at tage sin medicin.”

Jeg ligger i en hospitalsseng. På kommoden ved min side står et ”god bedring kort” underskrevet af alle på kontoret, også Melinda. Det må være Herbert, der har valgt kortet, for der er et billede af puddelhunden, Musti på.

Jeg vipper til kortet, for at se om der også er et fra Melinda personligt nedenunder, men desværre. Alt hvad jeg får er hendes kragetæer på et upersonligt, lille kort.

Lægen siger: ”Slagtilfælde” igen, fordi han ikke tror, jeg har forstået det, og jeg beder ham om at gå. ”Men du kan stadigvæk arbejde,” siger han, mens han glider ud af stuen.

Jeg kan mærke, at de har fyldt mig med medicin, ikke spændende medicin, men den *rigtige* medicin. Jeg føler mig som min gamle dosis, for jeg tænkte ikke engang på at slå ham lægen ihjel.

Jeg løfter dynen og prikker lidt til det døde vedhæng mellem mine ben. Intet svar selvfølgelig. Jeg minder mig selv om, at jeg skal holde en begravelsesceremoni for min pik på et senere tidspunkt.

Allerede efter et par dage var jeg tilbage ved min arbejdsstation, de kunne ikke få mig hurtigt nok ud af hospitalet. Herbert forbarmede sig selvfølgelig over mig og tog mig tilbage. ”Vi har besluttet, at vi vil give dig en chance mere,” sagde han. ”Og husk nu din tid hos Lecia, hun har nogle nye forslag til din dosis ...”

Jeg tænkte engang, at det værste de kunne gøre var at fyre mig. Jeg tog fejl, det værste de kunne gøre var at genansætte mig.

Alt er ellers ved det gamle på kontoret. Melinda er tilbage i sin vante rolle som det nervøse gespenst, man gerne undgår, for ikke at få det endnu dårligere med sig selv, end man i forvejen har. Jeg har nu endda en ekstra grund til at undgå hende.

Casey gør hvad han kan, for at få os andre til at se dumme og ineffektive ud og give Herbert incitament til at presse arbejdskvoterne helt op i det røde felt. Og gode, gamle Ferris sidder bare og lyser op med sin hvide top, der altid får mig til at tænke på flugt.

Jeg har kørt hændelserne i laboratoriets kælder igennem i mit hoved igen og igen, men jeg kan

stadig ikke finde hoved og hale i det. Jeg siger til mig selv, at jeg ikke kan have set de ting, jeg troede jeg så. Men så igen ... Jeg husker det så nøjagtigt. Og ville jeg virkelig have fantasien til at opdigte sådan noget?

Det *kan* være, at det hele skete, som jeg husker det. Måske satte de mig med vilje i cellen ved siden af prototypen. De ville vise mig fremtiden, det uundgåelige, for at få mig ind i folden igen. Ingen grund til at kæmpe imod det uundgåelige.

Jeg ved i mit hjerte, at der er mennesker nede i de katakomber, der er forlænget og strukket til ukendelighed. De skriger ikke, de er tilfredse, faktisk mere end jeg nogensinde kan blive. De arbejder bare videre, ligesom armen, der blev kappet fra kroppen og sprællede rundt som et edderkoppeben.

Jeg kender nu min fremtid, for det er den samme fremtid for alle. I dag hørte jeg, at en ældre fyr nede på tredje sal døde midt i sit arbejde. Han slog autoworkeren til og dunkede hovedet ned i tastaturet. Det er sådan mere end hver anden person dør nu til dags; ved deres arbejdsstation.

Det er også sådan jeg vil dø, hvis jeg ikke finder modet til at gøre det af med mig selv først.

Jeg er begyndt at hade unge Westh. Det er helt tydeligt for mig nu, at det var et selvmord. Hvorfor skulle han ellers feje agenterne væk på den måde? Jeg tør vædde på, at han lå og skraldgrinede i sine døende spasmer på gulvet i pakkeriet. Han holdt mig for nar, det var hvad han gjorde. Jeg hader ham. Det er ham der er levende, og mig der er død. Det var ham, der burde være hjem søgt af mit ansigt i mørket og ikke omvendt. Jeg sender onde tanker til ham, her fra de levende dødes verden, hvor end *han* så befinder sig.

Han havde en styrke, som jeg misunder. Min far ligeså. Jeg håber en dag, at kunne gøre dem det store nummer efter. Det burde være simpelt, det er bare at sætte det ene ben foran det andet og lade sig falde ned på skinnerne, lige som toget ruller ind.

Jeg ville nyde at blive knust under det tonstunge monstrum, mærke døden flå mit skrog fra hinanden. Endelig ville jeg være udfriet fra den smerte, jeg ikke kan føle, men som min hukommelse minder mig om hver eneste dag.

Helt knust og blodig ville jeg kigge op på de levende døde, de ville flokkes om mig, og jeg ville grine, hvis jeg kunne. Måske endda inspirere et par af dem til at følge mit eksempel.

Hvis jeg stadig kunne sige noget, ville jeg give dem et blodspruttende farvel: ”Jo, det *er* virkelig bedre at være død! Det gør ondt, men *sikke* en smerte! Hav det godt så længe!”

Virkeligheden er, at jeg ser toget glide forbi mig hver eneste dag. Jeg gør intet, for jeg har det ikke i mig. Det kræver en vis portion vrede og handlekraft at tage livet af sig, og jeg rummer hverken det ene eller det andet. Pillerne holder mig fanget i mig selv, og dog har jeg ikke mod på at afbryde

medicinen igen. Det er ikke kun én ting, jeg er bange for, men min største frygt er nok at føle håb. Tænk hvis jeg afgiftede mig selv og fik de samme tossede ideer om revolution som sidst! Tænk hvis jeg begyndte at elske Melinda igen, uden at hun kunne gengælde det. Jeg har det bedre med ikke at kunne elske og håbe, det er langt nemmere.

Døden er den eneste sande udvej. En ulykke ville være at foretrække. Eller måske kan jeg betale en for at skubbe mig ud foran toget. Bare et eller andet.

Når døden endelig finder mig, frygter jeg endda at vågne op på et bord omgivet af lys og ledninger og folk i hvide kitler. Jeg frygter, at de på en eller anden måde vil annullere min død og sætte mig tilbage ved mit skrivebord.

Indtil videre øver jeg mig bare på den store finale. Når jeg lægger mig til at sove, leger jeg at jeg dør. At sove er ligesom at være død, og gid jeg aldrig skulle vågne. Desværre vækker timeren mig hver eneste morgen med et enkelt, øredøvende hyl.

Jeg må være tålmodig, min chance skal nok komme. Indtil den dag, må jeg være ligesom prototypen, der sidder nede i sit hul og taster. Fri som fuglen.